

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Jeroen van den Berg
Titel	Polaroid
Jaar	2000
Uitvoering	Oranjehotel / Theater van het Oosten / Jeroen van den Berg

Copyright (C) 2000 by Jeroen van den Berg

POLAROID

jeroen van den berg
augustus 2000

Polaroid ging op 9 september 2000 in première in Theater a/d Rijn in Arnhem.

Rolverdeling:

HENK/BARMAN	Frans de Wit
VOORTMAN/PETER	Ad Knippels
LYDIA/JOYCE	Trudi Klever
WEGER	Boris van der Ham
DE NACHTFOTOGRAAF	Herman van Keulen
COACH	Ivar van Urk

DE VOORSTELLING WORDT GESPEELD OP EEN DRAAITONEEL, ZODAT HET DECOR STEEDS KAN WORDEN WEGGEDRAAID OM PLAATS TE MAKEN VOOR EEN ANDERE SETTING. IN HET SCHOT OP DE DRAAISCHIJF ZIT EEN RAAM, DAT DOOR EEN PLAAT KAN WORDEN AFGEDEKT, ZODAT ER PER SCÈNE GEKOZEN KAN WORDEN VOOR EEN 'OPEN' OF 'GESLOTEN' RUIMTE. (SOMS IS HET NODIG DAT HET RAAM AFGEDEKT IS OM ACHTER EEN NIEUW DECOR OP TE BOUWEN. DE WAND DIENT OOK ALS PROJECTIESCHERM VOOR DE VIDEO).

Personages:

WEGER Eén v.d oprichters van WEGER, VOORTMAN en DE JONGE

VOORTMAN De andere oprichter van WEGER, VOORTMAN en DE JONGE

DE JONGE Heeft zich ingekocht bij WEGER, VOORTMAN en DE JONGE

JOYCE Directiesecretaresse bij WEGER, VOORTMAN en DE JONGE

HENK Medewerker bij WEGER, VOORTMAN en DE JONGE

PETER Zanger

LYDIA Soapactrice in de serie DE BEURS

DE BARMAN Barman

*VOORTMAN en PETER worden gespeeld door dezelfde acteur
LYDIA en JOYCE worden gespeeld door dezelfde actrice
HENK en DE BARMAN worden gespeeld door dezelfde acteur*

DE NACHTFOTOGRAAF Een man met een bosje rozen en een polaroidcamera

COACH Ontvangt mensen in zijn programma

1. HENK OP HET KANTOOR

HENK:

(zit tevreden achter een bureau) Ons kantoor. De spiegelende gevel torent overal bovenuit, weerkaatst de hele stad en dat kunnen ze lang niet allemaal hebben, daar beneden. Hoor je ze grommen. *(zet een raampje open, het geluid van het verkeer wordt sterker)* Blaffende honden bijten niet. Bovendien, je zit hier zo hoog, niemand die je wat doet. Soms steekt deze verdieping boven de wolken uit. Beneden is het grijs, hierboven staat de foto van je vrouw en kinderen in de zon te schitteren. Denk aan ons. *(spreekt tegen de foto op zijn bureau)* Ik doe dit voor jullie jongens. Dit hier, *(wijst de kamer rond)* dit is allemaal voor jullie. Voor ons, lieve schat. *(laat de foto zien)* Alsof ze wist dat ze ooit hier op mijn bureau zou staan hè. Alsof ze wil zeggen: je hebt het goed gedaan, ik ben trots op je. Hier wordt haar portret voortdurend door de zon belicht. De mooiste vrouw van de wereld verdient dat.

(er klinkt het geluid van een sirene in de verte) Hoor je, ze hebben het geweldig druk, beneden, willen ook allemaal hogerop, boven de wolken uitstijgen, altijd in de zon zitten, laten we eerlijk wezen. *(loopt naar het raam, kijkt naar buiten)* Dag wereld. Ploeteraars. Zo van bovenaf gezien kan ik me jullie chaos niet voorstellen. *(leunt achterover)* Hierboven is het rustig. Denkparadijs. Hierboven stijgt je overal bovenuit en blijf je toch met beide benen op de grond. Wat een perspectief. God. *(leunt op zijn stoel heen en weer)* Hier kan je alle kanten op. Van voor naar achter van links naar rechts. En dan iets anders doen wat je zegt. Van voor naar achter van links naar rechts. *(beweegt tegengesteld aan de richting die hij benoemt, raakt in de war)* Razend moeilijk, moet aan gewerkt worden. *(concentreert zich, met zijn ogen dicht)* Van voor naar achter-

VOORTMAN:

(komt binnen met Joyce) Wat krijgen we nou.

HENK:

(gaat snel naast de stoel staan) Een goede morgen mensen.

VOORTMAN:

Niks daarvan. Wat krijgen we nou toch ineens.

HENK:

Ik ben gisteravond vergeten-

VOORTMAN:

Wat krijgen we nou. *(met de nadruk op nou)* Als ik gisteravond bedoel dan vraag ik wat kregen we gisteravond.

HENK:

Ik kan het uitleggen.

VOORTMAN:

Dan zit je al fout hè. Als er zaken uitgelegd moeten worden.

Duidelijkheid Henk. Ken je dat woord. Duidelijkheid.

HENK:
Ja.

VOORTMAN:
Nou dan.

HENK:
Hallo Joyce.

JOYCE:
Hallo Henk.

VOORTMAN:
En nooit aan de foto van mijn gezin komen Henk.

HENK:
Je hebt een mooie vrouw Voortman.

VOORTMAN:
Daarom juist.

HENK:
Natuurlijk.

VOORTMAN:
Precies. Wegwezen.

HENK:
Luister, Voortman, ken jij die mop van die drie directieleden die op de eerste lustrumavond-

VOORTMAN:
Zeg Henk. *(kijkt op zijn horloge)* Hoeveel denk je dat ik per uur verdien.

HENK:
Geen idee.

VOORTMAN:
Reken maar dat dit dure seconden zijn.

HENK:
Oké oké. *(geeft Joyce een knipoog, af)*

VOORTMAN:
(slaat met zijn handen op zijn schoot) Kom eens hier.

JOYCE:
Wie gaat vanavond de toespraak doen.

VOORTMAN:
Hè.

JOYCE:

Op het feest. Wie doet de toespraak denk je?

VOORTMAN:

We hebben het er nog niet over gehad. (*slaat weer op zijn schoot*) Kom eens-

JOYCE:

Ik vind dat jij het moet doen.

VOORTMAN:

Ik ben meer een denker-

LYDIA:

Jij bent veel te bescheiden.

PETER:

Ach Joyce-

JOYCE:

Jij hebt uitstraling. Leaderscapaciteit. Er gebeurt wat als jij het kantoor binnenstapt Hans.

PETER:

Dat weet ik wel-

JOYCE:

Dat is niet genoeg.

VOORTMAN:

Oké-

JOYCE:

Je moet actie ondernemen, een positie afdwingen-

VOORTMAN:

Je hebt gelijk Joyce-

JOYCE:

Natuurlijk. Jij hebt er gewoon recht op Hans Voortman. Jij bent de aangewezen persoon voor die toespraak.

VOORTMAN:

Daarom is er een grote kans dat ik het ga doen Joyce.

JOYCE:

Je moet het zeker weten.

VOORTMAN:

Tuurlijk tuurlijk-

JOYCE:

Ik heb vannacht over ons gedroomd. Jij stond daar. In een fantastisch pak. Een doodstille zaal aan je lippen gekluisterd-

VOORTMAN:

Echt?

JOYCE:

En jij keek alleen maar naar mij- Je was zo sexy Hans-

VOORTMAN:

(hoest)

JOYCE:

Je moet het doen Hans. De tijd is er rijp voor. Ik voel het.

VOORTMAN:

Ik ga het ook doen Joyce.

JOYCE:

(gaat bij hem op schoot zitten) Geweldig. *(kust hem, wil weer weggaan)*

VOORTMAN:

(houdt haar tegen) Kijk me eens aan.

JOYCE:

Ik ga niet weer een hele tijd-

HENK:

Eventjes maar.

JOYCE:

(kijkt hem aan)

VOORTMAN:

Jij maakt zo veel in me los Joyce. Echt. *(omhelst haar)*

JOYCE:

(klopt hem geroutineerd op zijn rug, bekijkt ondertussen de foto van Voortmans gezin) Weet je zeker dat dat jouw zoontjes zijn.

VOORTMAN:

Natuurlijk-

JOYCE:

Ze zijn zo godsgrouwelijk lelijk.

VOORTMAN:

Laat die foto nou- *(wil de foto van haar afpakken)*

JOYCE:

Lijkt me vreselijk om lelijke kinderen te krijgen. Hoe kun je daar nou van houden.

VOORTMAN:

Alle kinderen zijn lelijk op die leeftijd.

JOYCE:

Dat is niet waar-

VOORTMAN:

Kom nou toch op Joyce, er komen daar iedere middag klassen vol monstertjes naar buiten-

JOYCE:

Dat hele gezin ziet er niet uit als jouw gezin, zoals ik je ken-

VOORTMAN:

Godverdomme. *(pakt de foto af, loopt bij haar vandaan)*

JOYCE:

Weet je Hans. Ik voel dat we een goede combinatie genen hebben.

VOORTMAN:

Dat kan je niet voelen.

JOYCE:

Wat zou er dan voor foto op je bureau staan.

VOORTMAN:

Ik heb me laten steriliseren.

JOYCE:

Dat is niet definitief.

VOORTMAN:

Ik wil het er niet meer over hebben Joyce.

JOYCE:

Oké. *(stilte, Voortman weet zich geen houding te geven)*

JOYCE:

Nerveus-

VOORTMAN:

(kijkt op zijn horloge) Shit. *(staat op)* Ik moet vliegen
Joyce-

JOYCE:

Hans. *(Voortman stopt bij de deur)* Zonder mij zou je een ontzettend burgerlijk mannetje zijn en dat weet je. Ik geef glans aan jouw bestaan. *(af)*

2. OP HET KANTOOR, DE TOESPRAAK VAN WEGER

Weger houdt een toespraak, voor een microfoon. Voortman en de Jonge staan naast hem, stralen stabiliteit uit. Ze worden belicht door een felle spot.

WEGER:

Goedenavond. Goed dat jullie er allemaal zijn op deze geweldige avond en dat meen ik serieus, het is een geweldige avond, als het een rotavond was geweest had ik dat gezegd, ik sta hier niet om mooie praatjes te verkopen, ik sta hier om jullie te zeggen hoe het is. Bij Weger, Voortman en de Jonge draaien we er niet omheen. Zo zijn we gewoon en toevallig is dat precies wat de mensen willen. Duidelijk beleid, duidelijke taal, daar zijn we groot mee geworden de afgelopen vijf jaar en daar zullen we vast en zeker mee doorgroeien de komende tijd. En als we niet doorgroeien, dan groeien we maar niet door, ik bedoel, groei is ook maar een woord, zoals je zo veel woorden hebt. Hans Paul en ik hebben altijd precies gedaan wat we wilden, zoals wij dachten dat goed was. Wij hebben ons nooit iets aangetrokken van hoe je iets doet, of hoe iets nou eenmaal gaat en langzamerhand zijn we geworden wat we nu zijn en tsja, ik moet jullie zeggen dat ik dat vijf jaar geleden ook niet had verwacht, dat ik hier nu zo zou staan, want man, wat is het goed gegaan. Het gaat goed met ons, het gaat goed met het bedrijf. Ik kan jullie nu gaan vermoeien met grafieken en bedrijfsresultaten, maar dat doe ik niet. Iedereen kan een dia van een grafiekje projecteren, iedereen kan een gunstige resultatenrekening in elkaar flansen, dat bewijst helemaal niets. De glimlach rond de lippen van Voortman en het net nieuwe pak van De Jonge zeggen meer dan wat voor prognose dan ook. Kijk naar de auto's op ons parkeerterrein. Jullie prachtige koppen, geen zenuwachtige kettingrokers, rooddoorlopen drankogen, kijk naar de jassen in de garderobe, de wintersportvakantie die je net achter de rug hebt. De vrachtwagen vol sushi die straks komt voorrijden. Dat bewijst maar weer eens dat wij bij Weger, Voortman en De Jonge weten we wat we willen en dat we er met zijn allen voor gaan, gewoon, omdat we dat leuk vinden. Omdat wij met jullie willen werken en jullie ons blijkbaar zien zitten. Want wat is dat nou hè, die typische sfeer hè, onze specifieke manier van werken. Ik had het daar zo-even nog met Hans over, voor het eerst in die vijf jaar, dat is op zich al tekenend hè, alles ging zoals het ging en nu zijn we hier, maar goed, de buitenwereld wil altijd dat er een plan achter zit, een idee, maar echt mensen, er zit wat ons betreft nergens een idee achter, maar goed, als je dan persé een woord wilt horen dan kom je al snel op het begrip prestatie. Dat is het enige dat hier telt. Prestaties. Daarmee onderscheiden we ons. Niks oude rechten, vriendjespolitiek, vaste patronen. Dat is jaren zestig. Babyboom. Wij doen het anders. Niet om recalcitrant te zijn, of vanuit idealisme, maar gewoon, omdat het ons ligt, omdat het ons goed uitkomt, en als het morgen anders moet, dan doen we het gewoon anders. Kijk. Daar zit iets. Die flexibiliteit. Ik bedoel. Ik kom morgen in een korte broek naar de zaak, als iemand me kan aantonen dat dat beter is. Ik

laat mijn baard staan, ga gekleurde contactlenzen dragen. Sterker nog, ik treed direct terug als blijkt dat iemand anders de zaak beter kan leiden en daar mag iedereen me aan houden, want ik doe er niet toe, net zo goed als jullie er in wezen niet toe doen. Wij zijn allemaal schakeltjes in het grote gevoel dat Weger, Voortman en De Jonge heet. Je past je aan de ketting aan, dat geldt net zo goed voor ons als voor jullie. Vandaar dat ik zeg-

BLACK OUT

Het Toneel draait, Voortman en weger af, De Jonge blijft staan, Coach draait op.

3. COACH EN DE JONGE

Coach ontvangt De Jonge in een setting die eruit ziet als een talkshow, klein tafeltje, twee stoelen.

COACH:

(kijkt op een kaartje) Jij bent Paul en ik ben Coach. Welkom Paul. Ik mag toch Paul zeggen.

DE JONGE:

Ik eh-

COACH:

Heb je haast-

DE JONGE:

Ik weet niet-

COACH:

Ga dan even zitten man. *(de Jonge gaat zitten)* Stond je net nog naar een veel te lange toespraak te luisteren- wat een gelul was dat, die man zei toch maar wat-

DE JONGE:

Ach.

COACH:

En nu ben je opeens hier. Wat een verassing hè.

DE JONGE:

Tsja.

COACH:

Ach. Tsja. Boeiende gesprekspartner ben je Paul. *(hij moet om zichzelf lachen)*

DE JONGE:

Het overvalt me een beetje.

COACH:

(lacht nog steeds) Moet je die kop zien, helemaal van zijn stuk hè. Uniek. Man. Wat ben ik blij dat ik jou in mijn programma heb. Eerlijk waar. Ik heb je je leven lang gevolgd. Je kan gerust zeggen dat ik een fan van je ben. Was. Nee. Ben. Nog steeds hoor. Ik zie nog steeds perspectief. En jij. Zie jij het nog een beetje zitten.

DE JONGE:

Wat moet ik daar nou op zeggen.

COACH:

Alles wat u zegt kan tegen u gebruikt worden. *(lacht)* Kom op Paul. Het is geen examen, flap er maar wat uit jongen, we hebben een gezellig gesprekje, we babbelen wat, puur entertainment. Wie weet leidt het ergens toe, denk je opeens. Verrek. Die Coach ziet het zo gek nog niet. Zo zit het in

elkaar. Of misschien denk je die Coach, daar kan ik niks mee, die leeft in zo'n andere wereld, wat een arrogante eikel is dat, die denkt maar dat ie alles kan zeggen, kan net zo goed. We zien wel hoe het loopt Paul. Ik begin maar gewoon hè, de eerste vraag hoeft niet origineel te zijn toch, ik bedoel, Paul jongen, hoe staat het ermee?

DE JONGE:
Het gaat, het gaat goed.

COACH:
En we zijn vertrokken.

DE JONGE:
Hoe staat het met jou-

COACH:
We hadden het over jou Paul. (*slaat hem op zijn schouder*) Het gaat dus wel goed met je.

DE JONGE:
Ik vind dat het wel goed gaat ja.

COACH:
Jij kan het weten hè, jij zit er middenin. Ik ben blij dat het zo goed met je gaat.

DE JONGE:
Ikzelf ook.

COACH:
Dus het gaat echt goed met je? Ik bedoel écht.

DE JONGE:
Luister. Het gaat prima.

COACH:
Waarom zie ik dat dan niet.

DE JONGE:
Wat.

COACH:
Als het zo goed met je gaat. Waarom zien we dat dan niet.

DE JONGE:
Geen idee.

COACH:
Weet je wat ik zie.

DE JONGE:
Man. Hoe kan ik nou weten-

COACH:
Ik zie daar een vaag figuur staan, daarnet, tijdens die

toespraak. Een slap aftreksel van wat ik dacht dat Paul de Jonge was. Maar jij vind dus dat het wel goed gaat.

DE JONGE:
Ja hoor eens-

COACH:
Ik vraag het maar even. Misschien kijk ik niet goed.

DE JONGE:
Het gaat wel aardig. Ik bedoel. Het gaat.

COACH:
Het gaat wel aardig. Ik bedoel. Het gaat. Wat moeten we daar nou mee Paul.

DE JONGE:
Ja ik eh-

COACH:
Waar is de oude Paultje gebleven, dat jochie dat nooit op tijd naar bed wilde. Ik zie hem nog zitten achter z'n eerste drumstel. Geweldig. Op de zolder van een rijtjeshuis. Je wilde maar niet snappen dat de burens daar last van hadden hè, vond je maar burgerlijk. Alles wat je niet uitkwam vond jij maar burgerlijk, weet je nog.

DE JONGE:
Dat was meer een soort fase-

COACH:
Onzin. De discussies die je aanging met de docenten op de middelbare school, slapeloze nachten heb je ze bezorgd. Jij liet je niks wijsmaken. No future, no future, je geloofde het echt hè. Je kraakte een huis, jatte je boodschappen bij elkaar, niks mag ik alstublieft, pure anarchie man. Geweldig, je was een prachtfiguur, we lachten ons rot. En nu staat hij daar in een net pak naar een foute toespraak te luisteren. Wat is er met je gebeurd Paul.

DE JONGE:
Dingen veranderen.

COACH:
O. Is dat het.

DE JONGE:
Ik denk het ja.

COACH:
Dingen veranderen. Heb je spijt?

DE JONGE:
Dat vind ik zo'n groot woord.

COACH:

Spijt? (*geeft een kleine afstand met z'n vingers aan, terwijl hij het zegt*)

WEGER:
Ja.

COACH:
Paul. Man.

DE JONGE:
Wat moet ik dan zeggen.

COACH:
Jij moet iets willen. Met een onverschillige houding komen we er niet.

DE JONGE:
Jezus.

COACH:
Precies, dat is al wat.

DE JONGE:
Godverdomme.

COACH:
Zeg nou gewoon spontaan uit je zelf dat het je spijt. Ik zou willen dat je hier jankend op de grond lag. Help me Coach, help me weer de te oude worden. Dat zou wat zijn.

DE JONGE:
Jezus, ik-

(stilte)

COACH:
Ik heb de tijd hoor.

(stilte)

DE JONGE:
Luister Coach, ik-

COACH:
(legt zwiingend een aantal polaroids voor Paul op de tafel, wijst er een aan) Dit is Paul de Jonge wat mij betreft.

DE JONGE:
Hoe kom je daaraan.

COACH:
Uit het archief. Moet je kijken man. Is dat krachtig of niet.

DE JONGE:
Dat is jaren geleden.

NACHTFOTOGRAAF:

Het is wel stralend weer op die foto.

COACH:

Dat komt door jou jongen. Hier. (*laat hem andere foto's zien*)
Zie je dat. Hoe ouder je wordt hoe meer het miezert, hier
natte sneeuw, grijze lucht, moet je de kleur van je huid zien.
Hier. Leg dat nou eens naast elkaar.

DE JONGE:

Ongelofelijk.

COACH:

Precies. Zie je nou wat ik bedoel-

DE JONGE:

Ik begrijp wel ongeveer-

COACH:

Ik vind het zonde. Zo hoeft het toch niet te lopen.

DE JONGE:

Ik ben me helemaal niet bewust-

COACH:

Je bent niet de enige. Hier. (*geeft hem een tandenstoker*)

DE JONGE:

Jezus Coach.

COACH:

Ja.

DE JONGE:

Fantastisch man. (*steekt de tandenstoker tussen zijn tanden*)

COACH:

We werken van buiten naar binnen hè, we graven hier niet in
zieltjes, krijg je maar een droge mond van, al dat gelul. Je
zult het zien. Die laat zich niet meer aan een vergadertafel
zetten met thermoskannen koffie, stapels broodjes ham en kaas
plus daarbij het gelul, och man, hoe heb je dat toch
volgehouden. Ze lullen als brugman maar ze weten van niets.
Daar prik jij zo doorheen. Net als vroeger. Shockeren.
Uithalen als niemand het verwacht. Wil je winnen dan moet je
juist in de rug aanvallen. Zo'n onzin dat dat niet mag. Dat
soort flauwe regeltjes is alleen maar bedacht om de middenmoot
te beschermen tegen de Mensen met een Doel. Ga direct naar de
gevangenis, ga niet langs af, u ontvangt geen tweeduizend
gulden. Zo destructief. Luister Paul. Als jij langs af wilt
dan ga jij toch lekker langs af en dan ontvang jij van mij
geen twee, geen drie, maar zesduizend gulden. Laat ze maar
roepen. Dat mag niet. Waar staat dat dan.

DE JONGE:

Waar staat dat dan.

COACH:

En als het ergens staat, wie zegt dat iets niet mag als het ergens staat.

DE JONGE:

Wie zegt dat dan.

COACH:

En stel dat iemand dan nog iets durft te zeggen dan zeg jij gewoon: Nou en. Hak.

DE JONGE:

Nou en. Hak. (*pist in de vuilnisbak*)

COACH:

Ik weet daar niets van. Ik speel een heel ander spelletje. Dat doen de moslims toch ook. Dat is constructief denken jongen. Wat sta je daar te doen.

DE JONGE:

Ik pis in de vuilnisbak.

COACH:

Paul- Gefeliciteerd. Jongen. Hij heeft het nog steeds in zich hè. Ik wist het. Je bent een man met een missie Paul.

DE JONGE:

Ik ben een man met een missie Coach.

COACH:

Beloof je dat je je weer als Paul gaat gedragen.

DE JONGE:

Ik doe mijn best Coach.

COACH:

Ik reken op je jongen. (*knijpt de Jonge in zijn wang*) Jij gaat wat teweegbrengen.

DE JONGE:

(*gaat af, het toneel draait tijdens de volgende claus*)

COACH:

Wat een prachtmens. Hoe die hier binnenkwam en hoe die weer wegging. Die uitstraling. Wat een verschil man. Dan heb je toch wel wat bereikt dacht ik. Er gebeurt zo'n hoop onzin in een leven, probeer dan maar eens de hoofdzaken van de bijzaken te onderscheiden. Voor je het weet zie je door de bomen het bos niet meer. En daar heb je dan Coach weer voor. Geeft niets. Vergeten is menselijk.

4. HENK EN JOYCE OP KANTOOR

Joyce komt binnen, ziet Henk, wil snel weer omkeren.

HENK:
Even Joyce. (*Joyce blijft in de deuropening staan*) Gaat het slecht tussen ons denk je.

JOYCE:
Henk-

HENK:
Het is maar een vraagje, meer niet.

JOYCE:
Ik heb geen zin-

HENK:
Joyce-

JOYCE:
Wat wil je nou.

HENK:
Een gesprek.

JOYCE:
Dat hebben we toch.

HENK:
Ja-

JOYCE:
We praten toch.

HENK:
Oké-

JOYCE:
Wie gaat er nou midden in een gesprek zeggen dat ie een gesprek wil.

HENK:
Ik maak me zorgen-

JOYCE:
Doe dat dan niet-

HENK:
Over ons-

JOYCE:
Gaat het niet goed met je?

HENK:
Jawel-

JOYCE:
Met mij gaat het ook prima, dus gaat het goed met ons.

HENK:

Ik maak me zorgen over jou-

JOYCE:

Als ik nou zeg dat het goed gaat.

HENK:

Ik weet niet of ik je kan vertrouwen.

JOYCE:

(sluit de deur) Henk!

HENK:

Ik zie je de hele dag bij iedereen de kamer in en uitlopen-

JOYCE:

Dat is mijn vak.

HENK:

Bij Ernst en Hans-

JOYCE:

Zo is het wel genoeg Henk. Als je me niet vertrouwt dan houdt het wat mij betreft op, heel eenvoudig.

HENK:

Maar Joyce-

JOYCE:

Wat kan ik doen Henk-

HENK:

Je kunt het me zeggen, ik houd van je Henk, jij bent het voor mij. Dat zou me enorm gerust stellen.

JOYCE:

Ik kan wel van alles zeggen. Het probleem zit in jou, structureel. Als jij mij niet vertrouwt-

HENK:

Ik weet het niet-

JOYCE:

Hoe moet ik het dan weten.

HENK:

Ik dacht als we zouden praten-

JOYCE:

Nu zie je waar je dan in terecht komt.

HENK:

Luister Joyce-

JOYCE:

Laten we erover ophouden. Het is kapot. Je had er nooit over

moeten beginnen.

HENK:
Bedoel je-

JOYCE:
We blijven vrienden, wat mij betreft. Ik heb daar geen moeite mee.

HENK:
Joyce.

JOYCE:
Niet gaan huilen Henk. Het is voor mij ook niet makkelijk. We hadden iets moois, zonder te praten, een stilzwijgend verbond, bij ons was alles in een oogopslag duidelijk, dacht ik, jij hebt het zelf gezegd, we hoeven elkaar maar aan te kijken-

HENK:
Toen voelde ik het toen zo-

JOYCE:
Ik ook. Je had nooit zo onvoorzichtig mogen omgaan met zo'n broze band. Oogcontact is zo makkelijk te verbreken.

HENK:
Ik wist toch niet-

JOYCE:
Te laat Henk. Tot daarnet heb ik niet getwijfeld aan ons. Nu is er geen weg meer terug. (*loopt door*)

HENK:
Joyce!

5. IN HET CAFÉ.

*Peter zingt een nummer met een orkestband
(tekst Ad Knippels)*

Mijn toekomst is verdwenen
Sinds ik jou heb ontmoet
En zelfs mijn verleden is voorbij
Het leven dat ik dacht ik zou leven komt niet meer
Want jij zette mijn plannen zo opzij
Jij engel, vlieg me naar de maan
Jij engel, jij laat mij bestaan

Ik kan niet meer alleen
Mijn leven is van jou
Mijn hart ligt in je handen
Want jij bent het noodlot
In het lichaam van een vrouw

'K was bang dat ik alleen zou blijven
Maar dat hoeft niet meer
Want plotseling kwam mijn geluk voorbij
Jij nam mijn leven over
En voor dat ik dat wist
Was ik niet langer meer van mij
Jij engel, vlieg me naar de maan
Jij engel, jij laat mij bestaan

Ik kan niet meer alleen
Mijn leven is van jou
Mijn hart ligt in jouw handen
Want jij bent het noodlot
In het lichaam van een vrouw

PETER:

Oké, mensen, bedankt. Even een korte pauze en dan kom ik zo bij jullie terug. En vergeet niet dat ik net m'n eerste c.d. heb uitgebracht. Dus kopen die hap.

(loopt naar de bar, de Barman geeft Peter een pilsje)

6. PETER EN DE BARMAN

PETER:

Willem, ik ben kapot-

BARMAN:

Fantastisch man. Ik sta gewoon weer te janken. Als je dat kan jongen, als je die emotie kan overbrengen heb je goud in handen.

PETER:

Luister Willem-

BARMAN:

Jij zingt het zoals het is. Daarom houden de mensen van je. En omdat je geen kapsones hebt. Al ben je avond aan avond met die

dikke kop op de t.v., jij speelt net zo goed iedere vrijdag hier, in mijn lullige cafeetje, en dat vind ik zo mooi om te zien jongen.

PETER:

Daar wilde ik het even met je over hebben-

BARMAN:

Want weet je wat het is, Peter. Sommige artiesten denken dat ze zichzelf overstijgen, die worden opeens iemand anders als ze succes hebben. En gaat het even wat minder, dan hebben ze niets meer om op terug te vallen. Jij blijft altijd jezelf.

PETER:

Luister Willem-

BARMAN:

Ik wou dat ik dat had hè. Die duidelijkheid in het leven. Ik heb geen idee wie ik ben, laat staan dat ik mezelf kan blijven. Ik bedoel. Ik run deze tent, maar voor hetzelfde geld had ik op een kantoor gezeten. Jij hebt dit altijd gewild-

PETER:

Ik kap ermee Willem.

BARMAN:

Wacht even-

PETER:

Het is me teveel snap je, iedere vrijdag. Het was te gek, hier, als opstapje, maar ik moet door. Ik sta met een been in de toekomst met het andere sleep ik dit café achter me aan.

BARMAN:

Nooit overhaast besluiten nemen, Peter.

PETER:

Ik speel vanavond voor het laatst.

BARMAN:

We denken er nog even goed over na met z'n tweeën-

PETER:

Ik heb er al over nagedacht-

BARMAN:

Maar ik niet. Hier liggen je roots man. Dat mag je niet vergeten. Ik bedoel. Als je meer wil verdienen-

PETER:

Ik heb geld zat.

BARMAN:

Dat zeg ik. Het gaat om de feeling met je basis, druk je niet in geld uit. We denken er nog rustig even over na. Voor je eigen bestwil.

PETER:
Willem-

BARMAN:
Als jij niet zingt staat het hier stil, beseft je dat. (slaat hem op zijn schouder) Hé. Op jou kan ik rekenen. Dat weet je hè. Te gek van je Peter. (af)

PETER:
Willem-

De nachtfotograaf verschijnt, hij heeft een Polaroidcamera om zijn nek, een bos rozen in zijn hand.

7. PETER EN DE NACHTFOTOGRAAF

NACHTFOTOGRAAF:
We hebben elkaar al ontmoet hè.

PETER:
(schrikt) Ik weet zo direct niet-

NACHTFOTOGRAAF:
(laat hem een polaroid zien)

PETER:
(kijkt naar de foto, dan naar de Nachtfotograaf) Hoe kom je daaraan.

NACHTFOTOGRAAF:
Valt je niks op.

PETER:
(kijkt naar de foto) Mooie vrouw wel. Fascinerend.

NACHTFOTOGRAAF:
(kijkt naar de foto) Zij probeert er nog wat van te maken, maar wat zie jij eruit man-

PETER:
Ik ben dat niet.

NACHTFOTOGRAAF:
Kom op-

PETER:
Ik zou me die vrouw toch zeker herinneren-

NACHTFOTOGRAAF:
Deze foto moet nog gemaakt worden.

PETER:
Sorry.

NACHTFOTOGRAAF:

Deze foto moet nog gemaakt worden.

PETER:
Hoe kan dat nou-

NACHTFOTOGRAAF:
Omdat we elkaar in omgekeerde volgorde ontmoeten. God Peter.
Wat zie je er nu nog goed uit hè. (*laat Peter de foto zien*)
Dat je zo gaat veranderen, onvoorstelbaar hè. De flits maakt
het een stukje erger hè, dat moet je meetellen. Maar dan nog.

PETER:
Man. (*kijkt naar de foto*) Ik kom nooit in een bos.

NACHTFOTOGRAAF:
Jullie waren op weg naar een optreden. Op een of ander
personeelsfeest.

PETER:
Ik doe geen personeelsfeesten.

NACHTFOTOGRAAF:
(*wijst op de foto*) Hier dus wel.

PETER:
Er moet heel wat gebeuren wil ik op een personeelsfeest
optreden.

NACHTFOTOGRAAF:
Dan gaat er vast nog heel wat gebeuren. (*De bar met Peter
eraan wordt afgedraaid*)

PETER:
Luister. Het gaat goed met me. De mensen vinden me aardig. Ze
vinden m'n liedjes leuk. Ik heb net m'n eerste c.d.
uitgebracht-

NACHTFOTOGRAAF:
Nou en.

PETER:
Ik zit in de lift, ik kan elk moment doorbreken-

NACHTFOTOGRAAF:
Het kan soms raar lopen Peter. Ik ben benieuwd wanneer we
elkaar voor het eerst gaan ontmoeten.

8. TUSSENSCÈNE I

De acteur die Peter speelt moet zich nu omkleden, vandaar dat hier een tussenscène nodig is. Er wordt een video gedraaid van een boom waar de camera steeds in rondjes omheen draait. Dan worden Weger, Voortman en de Jonge weer opgedraaid.

9. OP KANTOOR, VERVOLG TOESPRAAK WEGER II

Weger is nog steeds aan zijn toespraak bezig, De Jonge heeft een tandenstoker tussen zijn tanden.

WEGER:

Kortom, het is een geweldige avond. En als iemand daar anders over denkt dan zeg ik, nou en. Denken moet je niet overschatten. Minieme energiestootjes die door onze hersenen schieten, een batterijtje geeft al meer stroom. Van de energie die er op dit moment in onze gezamenlijke hoofden omgaat kan je nog niet eens een fietslampje laten branden, ik bedoel maar. Dus zeg ik op mijn beurt: niet denken maar doen. Dat is Weger, Voortman en de Jonge. Volledige inzet. Keihard op weg naar nergens. Ieder op zijn eigen manier voor de volle honderd procent. Kijk. Als ik ze hoor roepen, bij andere bedrijven, we zetten ons tweehonderd procent in, dan vraag ik me af: wat is bij jullie dan totale inzet. Duizend procent, tienduizend. Als goed niet meer goed is, maar je opeens meesterlijk moet zeggen, terwijl je eigenlijk 'wel aardig' bedoelt raakt het einde zoek. Bij ons is totaal heel gewoon honderd procent. Goed is goed. Beter dan goed is nog steeds goed, dan is het oude goed gewoon niet goed meer, dat is dan 'wel aardig' geworden, het ligt er maar net aan hoe goed het nieuwe goed is in verhouding tot het oude. Kijk. En dan hebben we het over duidelijkheid. Constante-

DE JONGE:

(switcht de microfoon uit) Het wordt stroperig Weger.

WEGER:

Wat krijgen we nou. Sinds wanneer bemoei jij je-

DE JONGE:

Ik kan het niet meer volgen.

WEGER:

Wil jij het soms doen.

VOORTMAN:

Dat bedoelt hij niet-

WEGER:

Wacht even. Wat betekent dit Paul.

DE JONGE:

Het kakt in.

WEGER:

Jij wilt het liever zelf doen-

DE JONGE:

Man. Voor mijn part doet Hans het.

VOORTMAN:

Tuurlijk. Oké-

WEGER:

Als ik het maar niet doe-

DE JONGE:

Ik wil een helder eenvoudig verhaal-

WEGER:

Moet je het vooral door Hans laten doen-

VOORTMAN:

Ik vind alles best jongens-

DE JONGE:

Ik bedoelde bij wijze van spreken.

VOORTMAN:

Hoe bedoel je.

DE JONGE:

Luister. Het enige dat ik zei is dat het een beetje stroperig werd. C'est tout.

WEGER:

Mijn hele betoog was nog niet af. Je weet niet waar ik naartoe wilde-

DE JONGE:

Daar gaat het niet om-

VOORTMAN:

Even tussendoor-

WEGER:

Wacht even-

VOORTMAN:

Anders vergeet ik het. Ernst, je moet misschien toch geen microfoon gebruiken. Het schept zo'n afstand. Zonder microfoon dwingt meer respect af.

DE JONGE:

Daar ben ik dus tegen.

WEGER:

Dit is verdomme niet m'n eerste toespraak.

DE JONGE:

Als het met microfoon al niet te volgen is.

WEGER:

Nu is het al haast niet meer te volgen.

DE JONGE:

Ik zeg het maar straight.

WEGER:

Daarnet was het een beetje stroperig.

DE JONGE:

Het is stroperig, saai, er zit geen richting in. Het komt niet van de grond.

WEGER:

Zo bouw je een goed betoog op. In het midden expres een beetje saai, om ruimte te maken voor een pakkend eind.

VOORTMAN:

Ik denk dat je een deel van het probleem oplost als je gewoon zonder microfoon-

DE JONGE:

Man-

VOORTMAN:

Probeer het nou eens, voor de grap-

DE JONGE:

Iedereen haakt af Hans, met of zonder microfoon-

WEGER:

Het gaat helemaal niet om die microfoon-

VOORTMAN:

Ik denk toch dat jullie dat onderschatten-

WEGER:

Het gaat allereerst om het betoog.

DE JONGE:

Betoog. Ik kan dat woord niet meer horen. Het is een toespraakje voor de eerste lustrumviering. Gewoon een gezellig praatje. Peptalk.

WEGER:

Precies.

DE JONGE:

Je zegt helemaal niets hoor.

VOORTMAN:

Oké. Laten we nog één keer-

DE JONGE:

Kan dat niet in jullie eigen tijd-

VOORTMAN:
Dit is net zo goed jouw tijd.

DE JONGE:
Juist.

VOORTMAN:
Even geen discussie. *(haalt de microfoon weg)*.

DE JONGE:
Die toespraak deugt niet. Punt.

WEGER:
Oké. Ik haal dat stukje eruit. Van honderd procent enzo.

DE JONGE:
Dat helpt niet.

VOORTMAN:
Zeg dan even precies wat je bedoelt.

WEGER:
Dit vind ik dus zonde van de tijd.

VOORTMAN:
Geef hem nou even de kans-

WEGER:
Ik blijf het allemaal onzin vinden.

VOORTMAN:
Dan is het maar allemaal onzin.

DE JONGE:
Als jullie het allemaal maar onzin vinden-

VOORTMAN:
Jezus Paul.

DE JONGE:
Dan ga ik echt geen moeite doen.

WEGER:
Hier word ik dus gek van

VOORTMAN:
Wat is nou je probleem.

DE JONGE:
Ik maak er helemaal geen punt van.

WEGER:
Hij zit de zaak bewust te traineren.

VOORTMAN:
Jongens-

DE JONGE:
Dat is godverdomme niet waar Ernst.

WEGER:
Nou moet je eens goed luisteren.

DE JONGE:
Ik luister de hele tijd al goed.

WEGER:
Dat doe je niet.

VOORTMAN:
Jongens.

WEGER:
Dat doe je nooit.

DE JONGE:
Heb je door dat je de hele tijd nieuwe dingen introduceert.

WEGER:
Jij bent zo godsgruwelijk eigenwijs-

DE JONGE:
Hopla. Weer een nieuw statement. (*tegen Voortman*) Zie je wat hij doet.

VOORTMAN:
Waar hebben we het nou over.

WEGER:
Die toespraak.

DE JONGE:
Daar gaat het al lang niet meer over.

WEGER:
Daar is het allemaal mee begonnen.

DE JONGE:
Er komt nu opeens van alles boven tafel.

WEGER:
Het gaat om mijn toespraak.

DE JONGE:
Dat denk ik dus niet.

VOORTMAN
Het ging om zijn toespraak. Jij vond het niet duidelijk.

DE JONGE
Dat vind ik nog steeds.

VOORTMAN
Dan kunnen we het daar dus over hebben.

DE JONGE:
Ik wil het niet eens meer over hebben.

WEGER
Wat is er aan de hand Paul. Vind je dat ik het niet kan.
Gebruik ik de verkeerde woorden. Is er iets mis met m'n pak.
Moet ik van kapsel veranderen.

DE JONGE:
Ik begrijp niet wat je bedoelt.

WEGER:
Wat is er zo erg aan me Paul. Ik wil het weten. Van jouw ook
Hans. Jij laat me ook steeds in de kou staan. Dit is niet de
eerste keer jongens.

VOORTMAN
Overtrek het nou niet zo.

WEGER:
Ik slaap al maanden niet meer. Ik maak me zo druk, man, ik
denk dat er achter mijn rug om wordt gepraat. Dat er wordt
gegiecheld en gefluisterd als ik door de gangen loop, hebben
jullie dat ook.

VOORTMAN:
Dat valt allemaal best mee.

WEGER:
Je vindt dus wel dat het aan de hand is. Tijdens vergaderingen
wordt er nooit genotuleerd als ik wat zeg, is jullie dat ook
opgevallen.

DE JONGE:
Nou je het zegt-

VOORTMAN:
Dat valt wel mee-

WEGER
Ik zie wat ik zie.

VOORTMAN:
Je maakt je te druk.

WEGER
Kom op jongens, wat is er aan de hand, jullie weten meer dan
ik. (*stilte*)

VOORTMAN
Luister Ernst-

WEGER
Goed. Misschien ben ik burnt out, wie weet, ik ben niet meer
scherp, dat geef ik toe, ik praat warrig, wollig, hoe zeg je
dat, ik ben wazig. Ik doe echt m'n best.

VOORTMAN
Natuurlijk Ernst, luister-

WEGER
Je praat tegen me alsof ik ziek ben.

VOORTMAN
Welnee.

WEGER
Zie ik er slecht uit vinden jullie. Wallen onder mijn ogen, sliertig vet haar, stink ik naar zweet? Als ik soms heel even in slaap val droom ik dat al mijn tanden langzaam uitvallen. Een mond vol gruis. Of ik zit in een auto en ik heb geen rijbewijs, en ik kan alleen maar net onder mijn wenkbrauwen doorkijken. *(doet het voor)* Zo, zie je, en dan heel hard over een drukke snelweg.

VOORTMAN:
Dat ken ik ja. Verdomd.

WEGER
Zie je wel. Jullie weten waar ik het over heb. We lopen elkaar al vijf jaar op te fokken, doodsbenuwd voor elkaar onder te doen, daar ga je vreemd van dromen. Ik spreek het maar uit, ik geef een voorzetje, dan kunnen jullie inkoppen- och jongens, voetbal, laten we weer eens samen naar een wedstrijd gaan, je weet wel, voetballen, een nul twee nul, o god, twee nul. *(haalt diep adem)* Niemand begrijpt hoe het is. De druk. De voortdurende stress. Ik was een vreemde voor ze, thuis. Mijn kinderen, ze ontweken me en terecht. Terecht jongens, pappa begrijpt het. Godverdomme. Ik werd op de gekste momenten woedend, ik kon het niet helpen. Ik zat avonden te janken voor de teevee. Bord op schoot. Laat pappa maar eventjes rustig zitten. Ik kon hun namen niet meer uit elkaar houden, gaf ze geld om het gebrek aan aandacht te compenseren. Niet aan mamma laten zien hè. Honderden guldens per maand gaf ik zo uit, binnenskamers, eerlijk waar. Ze hebben me er met z'n drieën uitgezet, vorige week, er was geen houden meer aan. We willen je nooit meer zien pappa. Dat is hard jongens. Terecht maar hard. En op kantoor precies hetzelfde. Ik heb die nieuwe, hoe heet ze, die zwarte, je weet wel-

DE JONGE:
Joyce.

WEGER
Die heb ik ook al een kapitaal toegestopt. Ik heb haar warmte gekocht jongens.

VOORTMAN:
Godverdomme Ernst.

WEGER
Geen seks, dat is me veel te vermoeiend. Ik heb bij haar op

schoot gezeten, en in haar ogen gekeken.

VOORTMAN:
Wat is dat voor ranzig verhaal-

WEGER
Zo ontroerend. (*snikt*)

VOORTMAN:
Je bent ziek Ernst.

WEGER
Misschien. Misschien.

DE JONGE:
Ernst. Hou even op-

WEGER
(*huilt*) Ik kan niet stoppen.

VOORTMAN:
Omdat je het niet probeert.

DE JONGE:
Zal ik even een glaasje water, of misschien iets sterkers-

WEGER
(*huilt*) Ik kan gewoon niet stoppen.

VOORTMAN:
(*geeft hem een klap in z'n gezicht*)

WEGER
(*gaat in gevechtshouding tegenover Voortman staan*)
Zo moet je niet beginnen.

DE JONGE:
Ik ga wel even een glaasje-

VOORTMAN:
Blijf hier Paul- (*tegen de Weger*) Het was therapeutisch bedoeld.

WEGER
(*brult*) Ik sta niet voor mezelf in.

VOORTMAN
Hij bedoelde het goed Ernst. Ernst. Luister-

WEGER
Hij moet gewoon niet beginnen te slaan.

VOORTMAN:
Jij moet met je poten van het personeel af blijven.

WEGER

Ik heb alleen maar in haar ogen gekeken.

VOORTMAN:
Omdat je een impotente lul bent.

WEGER
Je moet me echt tegen houden Hans.

DE JONGE:
(duwt Weger achteruit) Rustig. Alles oké. Ga eventjes zitten-

WEGER
(duwt Voortman omver)

VOORTMAN:
(duwt Weger op de grond, gaat met z'n armen op Wegers knieën zitten) Genade?

WEGER:
Dit is echt belachelijk.

DE JONGE:
(probeert Voortman van Weger af te trekken) Zo meteen komt er iemand binnen.

VOORTMAN:
Genade?

JOYCE:
(komt binnen) Eventjes mannen. Ik stel dus voor dat we sushi nemen voor vanavond.

WEGER:
Paul. Klootzak. Godver.

JOYCE:
Wat is hier in godsnaam-

VOORTMAN:
Sushi?

JOYCE:
Als je een beetje representatief voor de dag wilt komen neem je sushi. Wat zijn jullie aan het doen.

WEGER:
Je kunt toch wat blokjes kaas-

VOORTMAN:
Met een augurkje-

JOYCE:
In godsnaam Ernst. Je gaat geen kaas serveren in de eenentwintigste eeuw. Die sushi verdient zichzelf terug.

VOORTMAN:

Is sushi zo duur.

JOYCE:

Je gaat het zelf maar afbestellen als het niet goed is.

WEGER:

Heb je die sushi al besteld.

JOYCE:

Het is sushi Ernst.

WEGER:

Nou en.

JOYCE:

Je kunt niet op de bonnefooi voor een zaal vol mensen sushi gaan halen.

VOORTMAN:

Kun je sushi wel afbestellen.

JOYCE:

Ik ga die sushi niet afbestellen.

VOORTMAN:

Het is toch allemaal vers materiaal.

WEGER:

Godverdomme. Wat gaat die sushi kosten.

JOYCE:

Dat is volkomen irrelevant. Met sushi til je dat hele feest van je wel naar een hoger plan en daarmee het hele imago van je bedrijf. Dat zal je met kaas nooit lukken. Je hoeft er niets voor te doen. De sushi doet het werk. Dat is het goede van sushi. Dat is Yin en Yang.

DE JONGE:

Kom op Joyce.

JOYCE:

Jullie kunnen nog heel wat van die japanners leren. In zo'n kantoor kan je eigenlijk niet werken. Volkomen uit balans qua Feng Shui. Logisch dat je elkaar hier aanvliegt. Dus. Er moeten wel hele goeie argumenten komen wil ik die sushi afbestellen. Ik hoor het wel als jullie uitgespeeld zijn. (af)

VOORTMAN:

(gaat met z'n volle gewicht op de biceps van Weger zitten)
Genade?

WEGER:

Genade.

DE JONGE:

Zo kunnen we toch niet met elkaar om gaan.

VOORTMAN:
Wat zeg je?

WEGER:
(roept) Genade.

DE JONGE:
Doe niet zo belachelijk. (af)

VOORTMAN:
(stapt van hem af) Je hebt gelijk, dit is belachelijk.

WEGER
Ik heb toch het vermoeden dat hij homo is, zoals hij net wegliep, dan zie je het ineens- (Voortman wil weg gaan) Wacht. Wacht even. Ik zeg maar wat, ik kan niet tegen de stilte. Dan zeg je soms precies het verkeerde. Voor hetzelfde geld had ik precies het juiste gezegd.

VOORTMAN:
Tsja-

WEGER
Tsja. Maar jij begreep het wel hè. Zonder rijbewijs achter het stuur zitten, en dan alleen maar onder je wenkbrauwen door kunnen kijken. (doet het voor) Zo.

VOORTMAN:
Ik begreep wat je bedoelde ja.

WEGER
Fijn. Nee, echt, dat is toch iets. Als je niet de enige bent.

VOORTMAN:
(wil weggaan)

WEGER
(geeft hem een hand) Bedankt voor je begrip.

VOORTMAN:
(neemt zijn hand hem aan) Tuurlijk Ernst.

WEGER
We staan er allemaal alleen voor.

VOORTMAN:
Soms, ik bedoel, je hebt niet altijd gewoon-

WEGER
God man. Goed van je, dat je die hand geeft. Man. Hé, Hans. Begrip, snap je.

VOORTMAN:
Wat.

WEGER
Begrip. Understanding.

VOORTMAN:
Ah, understanding.

WEGER
Zie je wel. Hé. *(steekt zijn duim op)*

VOORTMAN:
Ja ja.

WEGER
Wij hebben de zaak opgericht Hans. Dat scheidt een band jongen.
Daar komt niemand tussen. Wij begrijpen elkaar. Dat is mooi.
(snikt) Dat kan je maar van weinig anderen zeggen hè. *(trekt Hans naar zich toe)* Paul is met iets bezig. Achter onze rug om. Ik heb hem nooit echt vertrouwd.

VOORTMAN:
(zucht) Mijn hoofd loopt om jongen.

WEGER:
Je moet weggaan als je wilt hè. *(houdt nog steeds Voortmans hand vast)* Als je het te druk hebt. Ik red me wel.

VOORTMAN:
Zeker weten.

WEGER
Zodoende. Dat is een mooi woord. Dus. Dat is minder.

VOORTMAN:
(maakt zijn hand los)

WEGER
Wat doe je.

VOORTMAN:
Mijn hand. Ik bedoel-

WEGER
Ach is dat jou hand. Jezus. Ik denk de hele tijd al dat ik er drie heb.

VOORTMAN:
Het was de mijne.

WEGER
Jezus man. Dat is een hele opluchting.

VOORTMAN:
Ik ga even eh-

WEGER
Een glaasje water drinken.

VOORTMAN:
Goed geraten.

WEGER
(als Hans bijna weg is) Hé Hans. *(Voortman draait zich om)* Ik red me wel hoor. Ik zou mezelf nooit van kant kunnen maken.

VOORTMAN:
(steekt zijn duim op, gaat weg).

WEGER
(blijft alleen achter, probeert zich aan zijn stropdas aan zijn bureau op te hangen o.i.d.) Juist. Mijn naam is Ernst Weger. Ik ben een mens-

BLACK OUT
De setting van Coach wordt opgedraaid

WEGER
(in het donker) Jezus. Een ruimte zonder ramen, dat moest niet mogen. *(roept)* Hans. Paul. *(stilte)* *(roept)* Hé. Kan iemand het licht aandoen. Ergens. Jezus- Jezus, dit is echt-

10. COACH EN WEGER

COACH:

(kijkt op zijn kaartje) Jij bent Ernst en ik ben Coach. Welkom Ernst.

WEGER:

Ik dacht even-

COACH:

Al denk je je gek, je komt er maar niet uit hè. Heb je haast?

WEGER:

Meestal wel-

COACH:

Ga even zitten-

WEGER:

(kijkt op zijn horloge) Ik weet niet-

COACH:

Ga gewoon even zitten. *(Weger gaat zitten)* Dat voelt direct al beter hè-

WEGER:

Ja eh-

COACH:

Voelt dat beter of niet-

WEGER:

Ehm ja eh-

COACH:

Ja eh ehm ja eh. Boeiende gesprekspartner ben je Ernst-

WEGER:

Ik ben er even niet helemaal bij-

COACH:

Wat is dat nou voor onzin- *(knijpt hem in zijn arm)*

WEGER:

Au-

COACH:

Voel je. Honderd procent Ernst Weger. Je bent er juist helemaal bij hoor. De test heeft het bewezen.

WEGER:

(kijkt hem verward aan)

COACH:

(doet zijn gezichtsuitdrukking na) Huh? Uniek man. Je bent uniek.

WEGER:
(*barst in huilen uit*) Meen je dat Coach.

COACH:
Tuurlijk Ernst.

WEGER:
Bedankt Coach.

COACH:
Daar hoeft je mij niet voor te bedanken. Het is gewoon zo.

WEGER:
Toch bedankt dat je het zegt Coach.

COACH:
Kleine moeite.

WEGER:
Je moet het toch maar doen. (*veegt zijn tranen af*)

COACH:
Onzin. Hé Ernst. Geweldig om je in mijn programma te hebben. Als je ziet wat er hier zoal voorbij komt geef je de mensheid weinig hoop, echt waar.

WEGER:
Ach man. Het is toch één grote puinhoop Coach.

COACH:
Maar wij begrijpen elkaar Ernst en dan weet je weer waar je het voor doet.

WEGER:
Ik heb geen idee waar ik het voor doe-

COACH:
Maar ik wel.

WEGER:
Wat heb ik daar aan. Ze hebben me het huis uitgezet, mijn gezin. Ik slaap al drie weken in mijn auto. Ik zit in de directie van een bedrijf waar niemand me serieus neemt-

COACH:
We komen eruit Ernst.

WEGER:
Dat denk ik dus niet Coach.

COACH:
Dat denk dus wel.

WEGER:
Jij denkt dat ik een loser ben hè-

COACH:
Welnee-

WEGER:
Ach man, ik zie het toch, jullie denken allemaal dat ik-

COACH:
Jij weet toch wel zeker dat je Ernst Weger bent-

WEGER:
Jezus Coach. Wat dacht je dan.

COACH:
Ik weet niet wat ik dan denk. Ik vraag het maar even-

WEGER:
Ik zou niet weten wie anders Ernst Weger zou zijn-

COACH:
Je weet dus zeker dat jij het bent.

WEGER:
Godverdomme. Ik weet niets meer zeker.

COACH:
Omdat je helemaal niet op hem lijkt bedoel ik.

WEGER:
Jezus, Coach, ook dat nog-

COACH:
De Ernst Weger die ik ken dan, de echte Ernst Weger-

WEGER:
Jij kent de échte Ernst Weger.

COACH:
Ik denk dat ik de echte Ernst Weger ken ja.

WEGER:
Jezus, Coach het wordt alleen maar erger.

COACH:
Hier. *(legt een polaroidfoto op tafel)*

WEGER:
Wacht even-

COACH:
Dat is de Ernst Weger die ik ken.

WEGER:
Dat ben ik wel. Ach man. Dat is lang geleden. Geweldig hè, dat cowboypakje-

COACH:
Doodsbenauwd waren ze, de jongens, als hij door de straat liep. Z'n pistool vlak naast hun oren leegschoot.

WEGER:
Dat was ik wel Coach.

COACH:
(houdt de foto naast Ernst's gezicht) Snap je dat ik het even niet bij elkaar kreeg.

WEGER:
Ik zou mezelf ook niet herkennen als ik jou was.

COACH:
(legt een aantal andere foto's op de tafel) Kijk. Als jij vroeger op de foto ging dan ging je gewoon als Ernst Weger op de foto. Maar hoe ouder je wordt hoe meer je probeert erop te komen zoals je denkt dat Ernst Weger moet zijn. Hier. Dat is toch gewoon John Travolta. En hier. Prins Maurits. Zie je dat. De hoofdredacteur van de Quote. Het wordt alleen maar erger. Je gaat steeds minder op jezelf lijken, zie je dat.

WEGER:
Onvoorstelbaar.

COACH:
Je bent jezelf onderweg volledig kwijtgeraakt.

WEGER:
Ik vind het echt onvoorstelbaar Coach.

COACH:
Het is nog niet te laat Ernst. *(legt een pistool op tafel)*
Hier.

WEGER:
Jezus Coach.

COACH:
Pak aan.

WEGER:
Ik weet niet of-

COACH:
Jij wilde toch Ernst Weger zijn.

WEGER:
Ik ben Ernst Weger Coach.

COACH:
Dan was je nog steeds die cowboy Ernst. Als je dat wilt.

WEGER:
(pakt het pistool aan)

COACH:
Begrijp je wat ik bedoel Ernst.

WEGER:
(voelt het pistool in zijn hand liggen) Ik begrijp wel zo'n beetje-

COACH:
De stilte hè. Als jij een bar binnenstapte, je peuk op de vloer schoot. De barman die onder de toog dook.

WEGER:
Ze weten niet wat ze aan je hebben hè, als je onder je hoed vandaan gluurert.

COACH:
Zie je dat je het nog weet.

WEGER:
Trillende lucht. Het geluid van een mondharmonica. Zie je die stofwolk daar. In de verte. Ze zitten achter me aan Coach. Maar ik laat me niet meer.

COACH:
Jij laat je nooit meer pakken Ernst.

WEGER:
Nooit meer naar huis. Zwerven. De man in zijn slaapzak tussen zijn paard en een smeulend kampvuur. Dat was ik Coach. Ik schoot met gemak drie kogels door hetzelfde gat.

COACH:
Zo ken ik je weer Ernst.

WEGER:
Hé. (geeft hem een hand) Bedankt Coach. Je hebt me enorm geholpen.

COACH:
Hé Ernst. (Weger draait zich om) Ik reken op je.

WEGER:
Jij kan altijd op me rekenen en dat weet je. (af, Coach wordt afgedraaid)

COACH:
Ik zag het direct hè. Toen die binnenkwam. Dat is een jongen met inhoud. Talent. Die gaat wat teweegbrengen. Is alleen z'n roeping vergeten. Kan gebeuren. Kwestie van even de juiste knop omdraaien en je zet iemand zo weer op het juiste spoor.

11. LYDIA EN DE BARMAN
In het café. Lydia is de enige gast.

BARMAN:
Maar waar ken ik je dan van.

LYDIA:
Ik heb al zoveel gedaan.

BARMAN:
Je komt me zo bekend voor.

LYDIA:
Jij mij ook.

BARMAN:
Meen je dat nou.

LYDIA:
Jij lijkt precies op Henk uit de Beurs.

BARMAN:
Henk uit de Beurs.

LYDIA:
Je weet wel. Die soap over multinationals.

BARMAN:
Och die Henk-

LYDIA:
Je lijkt er precies op.

BARMAN:
Die slappe zak-

LYDIA:
Puur qua uiterlijk dan.

BARMAN:
Vind ik helemaal niet.

LYDIA:
Jawel man. Ik zit er zelf in. In de Beurs.

BARMAN:
Je bent actrice?

LYDIA:
Onder andere. Ik speel secretaresse. Directiesecretaresse.

BARMAN:
Jij bent Joyce-

LYDIA:
Ja. Leuk hè.

BARMAN:
Ik zie het nu pas-

LYDIA:
Ander haar hèn-

BARMAN:
Ik vind Joyce vind fantastisch-

LYDIA:
Die vrouw weet alles. Écht een soort sleutelfiguur.

BARMAN:
Dat ik jou nou toch hier- Ik word opeens helemaal nerveus zeg-

LYDIA:
Ik ben heel gewoon hoor-

BARMAN:
Dan nog-

JOYCE:
Van mezelf dan hèn-

BARMAN:
Moet je voelen. *(geeft haar zijn hand)* Ik sta gewoon te trillen-

LYDIA:
De mensen zien het verschil niet tussen jou en de rol. Krijg je als je te lang dezelfde rol speelt-

BARMAN:
Onzin. Ik vind Joyce juist fantastisch-

LYDIA:
Ik heb me eruit laten schrijven. Juist vanwege het Swiebertje-effect-

BARMAN:
Je zit toch nog steeds in de Beurs-

LYDIA:
Wat ze nu uitzenden is allemaal al tijden geleden opgenomen. Ik moest aan mezelf denken.

BARMAN:
Logisch-

JOYCE:
Ik heb nog zoveel talenten waar ik niets mee kon. Omdat ik de hele dag voor iedereen dus Joyce was.

BARMAN:
Je bent toch Joyce-

LYDIA:
Dat bedoel ik.

BARMAN:
Ik vind Joyce dus echt fantastisch-

LYDIA:
Ik wilde persé zelfmoord plegen. In de serie dan hè. Zelfmoord blijft het langst bij de mensen hangen. Ik was alleen wel pas getrouwd-

BARMAN:
Goh-

LYDIA:
Dus dan willen ze dat je naar het buitenland vertrekt of een auto-ongeluk krijgt. Afgezaagd hè-

BARMAN:
Weet je-

JOYCE:
Ik heb gewoon m'n zin doorgezet. Je zult het wel zien. Over een paar weken hang ik me op tijdens een feest. En nu kan ik dus alles hè. Ik ga binnenkort in een c.d. opnemen-

BARMAN:
Goed idee. Zeg-

LYDIA:
Ik leer nu gitaar spelen. Je hebt helemaal niet veel akkoorden nodig voor een nummer, wist je dat.

BARMAN:
Zeg Joyce-

LYDIA:
Ik heet Lydia-

BARMAN:
Eventjes wat anders hè- Geloof jij in liefde op het eerste gezicht.

LYDIA:
In het echt bedoel je.

BARMAN:
Bijvoorbeeld ja.

LYDIA:
In het echt geloof ik er niet in.

BARMAN:
Nee hè. *(Peter komt de bar binnen in een veel te overdreven showkostuum)*

12. PETER EN LYDIA

PETER:

(rent het café binnen) Ik- Neem me niet kwalijk maar ik zie jou hier aan de bar zitten en ik schrik me rot-

LYDIA:

Dank je-

PETER:

Dat bedoel ik niet. Ik- Hé Willem! Lang geleden. Druk man. *(De Barman gaat glazen spoelen)* Ik- Mag ik even naast je- Sorry- *(geeft haar en hand)* Peter.

LYDIA:

(verbaasd) Hallo-

PETER:

Wil je wat drinken. Ik moet even wat drin- Wat wil je drinken?

LYDIA:

Een biertje.

PETER:

Twee bier Willem. *(kijkt op zijn horloge)* Godver. Ik heb het eigenlijk veel te druk- *(laat zijn horloge zien)* Een echte Rolex is geen nep.

BARMAN:

Maar staat wel stil.

PETER:

Een Rolex staat nooit stil.

BARMAN:

Dan is het geen Rolex.

PETER:

(Kijkt naar zijn horloge) Shit. *(tikt op de wijzerplaat)* Er zit levenslange garantie op.

BARMAN:

Dat belooft wat Peter.

PETER:

(lacht) Hé Willem, Willem- *(tegen Lydia)* Maar wat ik jou wilde vertellen. Ik- *(pakt zijn draagbare telefoon)* Wacht even. *(in de telefoon)* Paul. Met mij. Ik zit vast. File. Werk aan de weg denk ik. We kruipen vooruit. *(lacht naar Lydia)* Ik doe mijn best. Bye. *(tegen Lydia)* Mijn manager. Ik neem aan dat je weet dat ik zanger ben. *(grijpt in zijn binnenzak)*

LYDIA:

Ik heb je c.d.

PETER:
Hé. Leuk zeg. Mijn eerste of mijn tweede.

LYDIA:
Jij staat zó (*doet hem na*) lachend op de voorkant.

PETER:
Dat is bij allebei. Op het strand?

LYDIA:
Ik dacht op een perron ofzo kan dat.

PETER:
Yes. Dat is numero uno. (geeft haar een c.d.) Hier. The second one. Net uit. Vandaar dat ik het zo druk heb hè, interviews, radio, kranten, t.v. Gek wordt ik ervan-

LYDIA:
(*Lydia geeft de c.d. terug*)

PETER:
Mag je hebben. Maar wat ik je wilde vertellen-

BARMAN:
Twee bier. (*tegen Lydia*) Als je last van hem hebt-

PETER:
(*moet heel hard om hem lachen*) Hé Willem- Ik speelde hier vroeger iedere vrijdagavond maar dat heb ik afgezegd, dus dat clasht-

LYDIA:
Kunst is conflict-

PETER:
Precies. Ze snappen het niet hè. Gewone mensen. Proost. (*drinkt in één keer zijn glas leeg*) Maar wat ik wilde zeggen, een maand of wat geleden, of misschien alweer een jaar terug, het gaat zo verdomde snel hè, toen ontmoette ik hier een man die een foto bij zich had en dan mag jij raden wie daar op stonden.

LYDIA:
Ja jezus, eh-

PETER:
Wij. Met z'n tweeën. Ik zou het al lang vergeten zijn als ik jou niet aan de bar had zien zitten daarnet.

LYDIA:
Ja ja-

PETER:
Je gelooft me niet hè.

LYDIA:

Ik heb zelden zo'n ongeloofwaardig verhaal gehoord.

PETER:
Het is waar gebeurd.

LYDIA:
Hoe ongeloofwaardiger een verhaal hoe groter de kans dat het waar gebeurd is.

PETER:
Dat bedoel ik.

LYDIA:
Zal ik jou nou eens een verhaal vertellen.

PETER:
Ja- Ik- Al je wilt-

LYDIA:
Net zo ongeloofwaardig maar minstens zo waar gebeurd.

PETER:
Ja ja.

LYDIA:
Er was eens heel lang geleden-

PETER:
In een land hier heel ver vandaan

LYDIA:
Een vrouw, nee, mijn beste vriendin eigenlijk- het wordt al aardig ongeloofwaardig hè- en die raakte op een avond aan de praat met een man, een zanger-

PETER:
Ah ja. Goed begin zeg-

LYDIA:
Die zanger was op die vrouw afgestapt met een heel afgezaagd versierpraatje, je kent het wel, je komt me zo bekend voor, dat soort dingen-

PETER:
Ja ja-

LYDIA:
Dus in eerste instantie vond zij die zanger een behoorlijk irritant baasje.

PETER:
Dat kan-

LYDIA:
Vooral omdat hij zo vreselijk blij was met zichzelf.

PETER:
Dat is niet waar-

LYDIA:
Deze man wel, de man uit mijn verhaal. Hij had net een c.d. uitgebracht, was een paar keer op de televisie geweest, maar verder stelde hij nog niet veel voor.

PETER:
(moet heel hard lachen)

LYDIA:
Maar goed. Ze dronken nogal veel en het was ook nog eens zomer dus gaandeweg de avond begon ze hem aardig te vinden-

PETER:
Zo gaat dat hè.

LYDIA:
En ze nam hem mee naar huis.

PETER:
Echt een sterk verhaal zeg. Wil je nog iets drinken-

LYDIA:
Het is nog niet afgelopen.

PETER:
Er volgde een geweldige nacht-

LYDIA:
Dat heeft ze me niet zo precies verteld-

PETER:
Als die man een beetje lijkt op de man die ik denk dat je bedoelt-

LYDIA:
Je weet niet hoe die vrouw is.

PETER:
Heb ik alle vertrouwen in.

LYDIA:
Zou je wel denken hè. Hij is namelijk het hele weekend bij haar gebleven.

PETER:
Zo.

LYDIA:
De maandag erop was hij er vandoor, zonder iets te zeggen, zonder een briefje achter te laten.

PETER:
(legt zijn hand op haar arm) Toch een heel geloofwaardig

verhaal- (*Peter's telefoon gaat weer over*)

LYDIA:
Jezus man.

PETER:
Het gaat maar door hè-

LYDIA:
(*staat op*) Ik word bloednerveus van die telefoon.

PETER:
Wacht even. (*in de telefoon*) Ik bel je zo terug. (*ziet dat Lydia aanstalten maakt om te gaan, verbreekt de verbinding, legt de telefoon op de bar*) Wacht even.

LYDIA:
Zet dat ding dan af.

PETER:
Hij is nou toch af.

LYDIA:
Ik bedoel uit. Zo meteen gaat ie weer.

PETER:
Welnee - (*zijn telefoon gaat over*)

LYDIA:
(*zet zijn telefoon af*)

PETER:
Nou weet ik dus niet wie er belde.

LYDIA:
Nou en.

PETER:
Zo heb ik al eens een optreden gemist.

LYDIA:
Is dat zo.

PETER:
Ik ben nu dus onbereikbaar besef je dat.

LYDIA:
Ja.

PETER:
Jezus. (*pauze*) Jezus. (*stilte*) En-

LYDIA:
Wat.

PETER:

Hoe liep het af. Dat verhaal van die zanger en die vriendin van je.

LYDIA:

O ja. Die zanger is dus weg, die vrouw denkt heel af en toe aan het weekend terug, als ze hem toevallig op t.v. ziet. Goed. Een jaar of wat later zit ze weer in een café en plotseling stormt hij weer binnen. En let op Peter, want nu wordt het verhaal zo ongeloofwaardig dat het wel eens werkelijk gebeurd kan zijn. Want alles begint weer van voren af aan: Hij geeft haar zijn nieuwe c.d.. Hij laat haar zijn Rolex zien-

PETER:

Wacht even-

LYDIA:

Eerst denkt ze dat hij haar niet meteen herkent, ze is ook behoorlijk veranderd, ander haar, andere kledingsponsor. Ze refereert een aantal keer aan de vorige ontmoeting, maar hij schijnt alles vergeten te zijn. Dus besluit ze hem het hele verhaal maar van voren af aan te vertellen. En dat doet ze nu nog steeds.

PETER:

Dat meen je niet-

LYDIA:

Dat zei die zanger toen, ja-

PETER:

Wij hebben elkaar al eerder-

LYDIA:

Die foto waar je het over had-

PETER:

Ja-

LYDIA:

Die hebben we laten maken door zo'n man met rozen en een fototoestel-

PETER:

Wacht even, wanneer-

LYDIA:

Weet ik veel, ik had me net uit de Beurs laten schrijven-

PETER:

Heb jij in de Beurs-

LYDIA:

Man. Ik ben Joyce. De secretaresse-

PETER:

Er zijn in de Beurs al ik weet niet hoeveel secretaresses-

LYDIA:

Jezus. Peter. Je bent een heel weekend bij me gebleven-

PETER:

Zoiets vergeet je toch niet.

LYDIA:

Nee.

PETER:

Ik geloof er helemaal niets van.

LYDIA:

Ik ook niet.

PETER:

Wat hebben we dan met die foto gedaan-

LYDIA:

Heb ik bewaard. Hier. *(legt haar portemonnee op tafel)*

PETER:

(wil de portemonnee pakken)

LYDIA:

(pakt de portemonnee) Ik heb hele goede herinneringen aan dat weekend.

PETER:

Wat mij betreft is het niet gebeurd.

LYDIA:

Dan is het waarschijnlijk alleen mijn gebeurtenis geweest.

PETER:

Misschien als ik die foto zie-

LYDIA:

Ja, wie weet.

LYDIA:

Ik kan echt niet geloven-

PETER:

Ja sorry, ik weet ook niet eh-

LYDIA:

(loopt naar de bar, tegen de Barman) Een biertje alsjeblieft Willem.

PETER:

(loopt ook naar de bar) Sorry. Echt. Ik weet niet- Ik- Doe mij ook maar een biertje Willem.

(de Barman schenkt de biertjes in)

LYDIA:
Nog steeds dezelfde aftershave hè.

PETER:
Ja zeg- Ik- Ja-

BARMAN:
(zet twee glazen op de bar) Twee bier. Zal ik het voor je opschrijven?

LYDIA:
Ik kan ook direct betalen.

BARMAN:
Jij gaat nog lang niet weg-

LYDIA:
Wie weet.

BARMAN:
Een rekening is makkelijker.

LYDIA:
Doe maar. *(tegen Peter)* Proost. *(ze proosten, blijven elkaar aankijken, grote lichtovergang, hun hoofden bewegen naar elkaar toe, er volgt een kus zoals dat hoort)*

PETER:
Wacht even-

LYDIA:
Herinner je je me nu-

PETER:
Ik weet het niet.

LYDIA:
Beloof je dat je deze keer onthoudt.

PETER:
Ja.

LYDIA:
(kust hem, ze lachen naar elkaar, black-out)

Zelfde scène als daarnet, maar Weger heeft de plaats van Peter ingenomen, hij is gekleed als een cowboy

BARMAN:
(zet twee glazen op de bar) Twee bier. Zal ik het voor je opschrijven?

LYDIA:
Ik kan ook direct betalen. *(pakt haar portemonnee)*

BARMAN:
Jij gaat nog lang niet weg-

LYDIA:
Wie weet.

BARMAN:
Een rekening is makkelijker.

LYDIA:
Doe maar. *(tegen Weger) Proost. (ze proosten, blijven elkaar aankijken, grote lichtovergang, hun hoofden bewegen naar elkaar toe, er volgt een kus zoals dat hoort)*

WEGER:
Wacht even-

LYDIA:
Herinner je je me nu-

WEGER:
Ik weet het niet.

LYDIA:
Beloof je dat je deze keer onthoudt.

WEGER:
Ja.

LYDIA:
(kust hem, ze lachen naar elkaar, black-out)

Zelfde scène, maar nu weer gespeeld door Peter.

BARMAN:
(zet twee glazen op de bar) Twee bier. Zal ik het voor je opschrijven?

LYDIA:
Ik kan ook direct betalen. *(pakt haar portemonnee)*

BARMAN:
Jij gaat nog lang niet weg-

LYDIA:
Wie weet.

BARMAN:
Een rekening is makkelijker.

LYDIA:
Doe maar. *(tegen Peter) Proost. (ze proosten, blijven elkaar aankijken, Peter buigt zich langzaam naar voren om haar te kussen, Lydia is verbaasd) Hé cowboy-*

PETER:
Sorry. Het was een opwelling-

LYDIA:
Jij bent echt ongelofelijk.

PETER:
Ik ben in de war door jouw verhaal. Door die foto, ik weet niet, het is toch heel onwerkelijk, ik weet niet-

LYDIA:
(haalt de foto uit haar portemonnee, legt hem voor Peter op tafel, Peter bekijkt hem) Nou.

PETER:
Ja.

LYDIA:
Klopt hè.

PETER:
Ja.

LYDIA:
Herinner je je nu?

PETER:
Hier staan we vrolijk op.

LYDIA:
Leuk hè.

PETER:
Wat ben ik blij dat we er zo goed opstaan.

LYDIA:
Volgens mij heb jij het een beetje te druk-

PETER:
(kijkt naar de foto) Je weet niet half hoe blij ik hier mee ben. BLACK OUT *(ze worden weggedraaid)*

14. WEGER VOORTMAN EN DE JONGE

WEGER:

(In het donker) Kan iemand het licht nu aandoen. *(stilte)* Dit is zo bizar dat je het gewoon niet gelooft.

(het licht gaat aan, Weger is verblind, kijkt met toegeknepen ogen op zijn horloge)

Valt mee.

(Voortman en De Jonge komen binnen, De Jonge sluit de middelste knoop van z'n colbert)

Hoorden jullie me niet daarnet-

VOORTMAN

Ga even zitten Ernst.

WEGER

Of deden jullie het expres.

VOORTMAN

Ernst-

DE JONGE:

Ga even zitten Ernst.

WEGER:

Jullie deden het licht uit hè-

VOORTMAN:

Werk nou godverdomme een beetje mee jongen.

WEGER:

Ik zit hier tien minuten in het donker.

DE JONGE:

Waar heb je het over.

WEGER:

Ik roep de longen uit mijn lijf.

VOORTMAN:

We hebben niets gehoord.

WEGER:

Ja ja.

VOORTMAN

Luister nou Ernst. We hebben even overlegd daarnet. Je moet het niet verkeerd begrijpen. We hebben de zaken even op een rijtje gezet, zeg maar, soms moet dat even, en het was beter, het léék ons beter als wij met z'n tweetjes dat eventjes deden, jij zat hier, dus vandaar, snap je. Ik bedoel. Over wat er daarnet is gebeurd tussen ons, wat betreft jouw toespraak

en de discussie die er toen ontstond.

WEGER:

Hoe bedoel je.

VOORTMAN:

Je weet wel. Het feit dat hij het niet helemaal eens was met je toespraak.

WEGER

Ach verrek. Die toespraak. Was ik alweer helemaal vergeten.

VOORTMAN

Precies. Daar willen we het dus ook even met je over hebben. Dat je dat soort dingen vergeet.

WEGER

Jullie laten me minutenlang in het donker zitten.

DE JONGE:

Dat spijt ons Ernst. Luister nou even.

VOORTMAN

Wat betreft die toespraak dus. Jouw gedrag ook. Hoe je je opstelt. Je kunt er niets aan doen, tenminste dat denken wij en dat bedoel ik niet denigrerend, sommige dingen overkomen je gewoon, zo is het leven, toch, ieder krijgt zijn portie, jij bent gewoon even aan de beurt. Had ik net zo goed kunnen zijn of Paul, of weet ik veel, daar gaat het nou niet om, je weet donders goed dat we je mogen, dat we je vertrouwen, echt, dat moet je van me aannemen, want het doet pijn Ernst, als je daaraan twijfelt jongen (*slaat hem op zijn schouder*) Hé-

WEGER

Wat doe je nou ingewikkeld-

VOORTMAN:

Godverdomme, laat me even Ernst, het is voor mij niet makkelijk. Waar het om gaat Ernst-

DE JONGE:

We vinden dat je het gewoon niet moet doen.

VOORTMAN:

Dus.

WEGER

Wat.

DE JONGE

Die toespraak.

WEGER

Die heb ik toch al heel lang geleden gedaan.

VOORTMAN

We bedoelen vanavond, de jubileumavond-

DE JONGE

Daarnet was een repetitie.

WEGER:

Ja ja.

DE JONGE:

We denken dat het beter is dat een van ons het doet

WEGER:

Nou en.

VOORTMAN

Dat je je niet beledigd voelt.

WEGER

Wat kan mij dat nou schelen.

VOORTMAN

Je snapt het hè. Dat het voor de onderneming beter is. Je moet er natuurlijk gewoon bij zijn. Niemand zal er iets van merken en dat is het beste. We zijn een stabiele onderneming en dat moeten we uitstralen, dat weet jij en dat wil je ook, dat weet ik dan weer.

WEGER

(loopt weg)

VOORTMAN

Wat ga je doen.

WEGER

Ik dacht dat je klaar was.

VOORTMAN:

Je vat het sportief op Ernst. Daar ben ik blij om.

WEGER:

(trekt zijn pistool) Hé. *(doet hem weer snel terug in zijn zak)* Ik heb geen zin in problemen jongens.

VOORTMAN:

Jezus. Ernst.

(Weger af)

VOORTMAN:

Had ie daarnet nou een pistool-

DE JONGE:

Hij blijft vreemd hè.

VOORTMAN:

We hebben het goed gedaan.

DE JONGE:
Als hij zich vanavond maar een beetje inhoudt.

VOORTMAN:
Die staat vanavond gewoon naast ons te glimlachen.

DE JONGE
Jij kent hem het langst.

VOORTMAN:
Dat dacht ik. (*kijkt op zijn horloge*) Prima op schema. (*loopt weg*)

DE JONGE:
Hans. (*Voortman draait zich om*) Even. Voor de goede orde. Wie doet het nou vanavond.

VOORTMAN:
Hoe bedoel je.

DE JONGE:
De toespraak.

VOORTMAN:
Ach ja. Wat vind jij.

DE JONGE:
Ja. Ik weet niet.

VOORTMAN:
Lastig hè, zulke dingen.

DE JONGE:
Het is maar net wat je wilt.

VOORTMAN:
Precies.

DE JONGE:
Kijk. Ik wil het wel doen-

VOORTMAN:
Ik ook, daar gaat het niet om.

DE JONGE:
Ik heb wel zo'n idee wat er gezegd moet worden, ik heb al een soort beginnetje- (*haalt een papiertje uit zijn zak*) Lees maar even als je wilt (*geeft hem het papiertje*)

VOORTMAN:
(*pakt het papier aan, leest de tekst*) Hm.

DE JONGE:
Ik kan het ook even voorlezen misschien.

VOORTMAN:
Nee hoor, ik zie het zo wel. *(leest verder, geeft het
papiertje terug)* Paul, jongen, ik weet niet-

DE JONGE:
Het kan nog alle kanten op natuurlijk.

VOORTMAN:
Dat zie ik ook wel.

DE JONGE:
Ik heb het zo maar even in vijf minuutjes opgekrabbeld.

VOORTMAN:
Dat verhaal is oké, volgens mij-

DE JONGE:
Dat dacht ik ook hè.

VOORTMAN:
Maar als Ernst het al niet doet vanavond, dat is op zich al
vreemd-

DE JONGE:
Mee eens. Mee eens-

VOORTMAN:
En kijk, stel dat jij dan ook nog eens gaat spreken, terwijl
Ernst en ik toch de oprichters zijn hè-

DE JONGE:
Hmhm-

VOORTMAN:
Denk je niet dat het misschien een verkeerde indruk geeft, ik
bedoel, Ernst staat er al een beetje lullig bij vanavond, dat
kan je op je vingers natellen, er is toch iets geknapt bij
hem, dat is gewoon zo-

DE JONGE:
Net zeg je dat ze niets aan hem zullen merken.

VOORTMAN:
Oké. Maar waar het om gaat Paul- intuïtief zeg ik volgens mij
is het dus niet goed als jij juist vanavond opeens een
toespraak gaat houden, oké? *(wil weglopen)*

DE JONGE:
Ik werk hier vrijwel net zo lang als jullie.

VOORTMAN:
Maar je hebt de zaak niet opgericht.

DE JONGE:
Ik heb me ingekocht.

VOORTMAN:
Precies.

DE JONGE:
Ik ben mede-eigenaar.

VOORTMAN:
Zo bedoel ik het niet-

DE JONGE:
Zo is het gewoon.

VOORTMAN:
Maar dan nog Paul-

DE JONGE:
Ik zie het probleem niet.

VOORTMAN:
Er is geen probleem.

DE JONGE:
Waarom zou ik niet-

VOORTMAN:
Luister Paul. Laten we even als volwassen mensen- Het gaat er
niet om wie-

DE JONGE:
Daar gaat het mij dus wel om-

VOORTMAN:
Luister, voor mij part doe jij het-

DE JONGE:
Oké-

VOORTMAN:
Bij wijze van spreken dan-

DE JONGE:
Nee, serieus, ik-

VOORTMAN:
Snap nou toch dat het mij er alleen maar om wat het
verstandigste is.

DE JONGE:
Mij net zo goed.

VOORTMAN:
Luister nou even Paul. Ik zou het vreemd vinden dat er bij het
eerste lustrum niet gesproken wordt door een van de
oprichters. Ik zou denken dat er iets mis was binnen de
directie.

DE JONGE:
Er is iets mis binnen de directie.

VOORTMAN:
Het loopt even wat minder met Ernst.

DE JONGE:
Ernst is volkomen maf Hans.

VOORTMAN:
Godverdomme Paul. Jij was zeker de jongste thuis. Dat streberige, dat verongelijkte, altijd bang tekort te komen. Ik wil dit niet. De ophef om zo'n kutfeestje. Dat hele lustrum kan me gestolen worden op deze manier. Ik wil dit gezeik niet-

DE JONGE:
Daarom zeg ik. Laat mij die toespraak doen, dan ben je er vanaf.

VOORTMAN:
Ik vind het niet erg om die toespraak te doen.

DE JONGE:
(vermoeid) Maar je hebt geen uitstraling Hans.

VOORTMAN:
Wat zeg je.

DE JONGE:
Je straalt niks uit. Geen autoriteit, geen charme, er gebeurt niets als jij een podium opstapt, je bent onzichtbaar Hans.

VOORTMAN:
Wacht even-

DE JONGE:
Ik stel het maar hard anders komt het niet aan. Ik heb het al zo vaak meegemaakt. Als je ergens in een forum zat. Iedereen begint te kuchen als jij aan het woord bent, en jij hebt niets door, je zevert gerust een kwartiertje verder.

VOORTMAN:
Neem me niet kwalijk-

DE JONGE:
Achteraf komen er altijd wel een paar aan me vragen, wat doet die gast bij jullie, is die wel helemaal oké, we konden er geen touw aan vastknopen, of nog erger-

VOORTMAN:
Wanneer-

DE JONGE:
Maar daar gaat het nu niet om.

VOORTMAN:

Paul-

DE JONGE:

Vraag me niet wat het is. Je hebt het gewoon niet, als het op dat soort dingen aankomt. Serieus Hans. Jij bent een prima achtereenvolger. Een eerste klas tweede man. Maar in de schijnwerpers blijft er niets van je over. Hoe vaak Ernst en ik het daar niet over hebben gehad-

VOORTMAN:

Paul-

DE JONGE:

Begrijp me niet verkeerd Hans. Ik neem je niets kwalijk. Op een of andere manier heb je geen enkel gevoel voor wat je teweegbrengt. Het is een blinde vlek, puur genetisch, kan je verder niets aan doen. Hé. Hans. Geeft niets. Maar probeer in ieder geval een beetje te begrijpen dat het zo langzamerhand voor iedereen in het bedrijf behoorlijk gênant wordt dat je met alle geweld iets probeert te zijn wat je van huis uit gewoon niet bent. *(gaat af)*

VOORTMAN:

Wacht even Paul.

DE JONGE:

Wat mij betreft zijn we eruit. *(af, Voortman achter hem aan, we zien hem door het raam van het kantoor, het licht aan de voorkant van het toneel gaat uit, de volgende scène speelt in het raam, maar doordat er alleen maar licht van achter het raam komt ziet de scène er uit als een filmcène, het raam is het kader)*

15. JOYCE EN VOORTMAN, LATER HENK

JOYCE:

(komt het kader binnen) Ik ga altijd op mijn neus af als ik jou zoek. *(omhelst hem)* Ik rook je aftershave op de gang.

VOORTMAN:

En bij Ernst Weger.

JOYCE:

Wat is daarmee.

VOORTMAN:

Ga je bij Ernst ook altijd op je neus af.

JOYCE:

In welk opzicht.

VOORTMAN:

Qua aftershave.

JOYCE:

Zeg. Ga je het nog doen vanavond.

VOORTMAN:

Hè.

JOYCE:

De toespraak.

VOORTMAN:

Natuurlijk.

JOYCE:

Heb je het er al met Ernst en Paul over gehad.

VOORTMAN:

Natuurlijk.

JOYCE:

En die vonden het wel wat.

VOORTMAN:

Ze vonden me de aangewezen persoon. Ernst is volkomen doorgedraaid en Paul de Jonge is een sul, die moet je zo'n toespraak niet laten doen.

JOYCE:

Ik wist niet dat Ernst-

VOORTMAN:

Ernst is volkomen maf Joyce. Zonder mij staat de zaak hier stil. Ik ben het gezicht van het bedrijf.

JOYCE:

Beloof me dat je me aankijkt tijdens die toespraak-

VOORTMAN:
(kijkt haar diep in de ogen) Zo?

JOYCE:
Zo vind ik er niets aan.

VOORTMAN:
Ik hoorde dat je dit juist altijd en overal bij iedereen wel leuk vond zo.

JOYCE:
(staat op) Wat heb je nou de hele tijd-

VOORTMAN:
(trekt haar naar zich toe) Luister. Joyce. Wij hebben iets bijzonders-

JOYCE:
Daarom lijkt het me zo leuk als je me aankijkt vanavond.

VOORTMAN:
Natuurlijk kijk ik je aan vanavond.

JOYCE:
(kust hem)

VOORTMAN:
We houden het speciaal hè- Geen gedoe met de rest van de wereld.

JOYCE:
Trust me.

VOORTMAN:
I trust you. *(kust haar, Henk komt het kader in)*

HENK:
O sorry, stoor ik.

VOORTMAN:
Hoe bedoel je. *(Joyce doet alsof ze over Voortman heen moet buigen om een envelop uit zijn bureau te halen)*

HENK:
Ik stoor toch niet.

VOORTMAN:
Waarom zou je storen.

JOYCE:
(tegen Voortman) Bedankt. Thanks. *(verdwijnt uit beeld)*

HENK:
Misschien zaten jullie net in een bespreking.

VOORTMAN:
Zag het er uit als een bespreking.

HENK:
Ik heb er niet zo op gelet.

VOORTMAN:
Jij stoort nooit en dat weet je donders goed. Nou. Wat kwam je doen.

HENK:
Geen idee. *(kijkt om zich heen)* Ik zou toch zweren dat ik in een kroeg werkte.

VOORTMAN
Wat zeg je.

HENK:
Ik krijg de zaak ineens niet meer op een rijtje. Het lijkt alsof ik hier helemaal niet werk.

VOORTMAN:
(lacht) Ga even zitten Henk.

HENK:
Henk. Henk. Ik voel helemaal niets bij die naam.

VOORTMAN:
Het is gewoon maar een naam. Niet heel bijzonder.

HENK:
(spreekt zijn naam overdreven uit) Henk. Die naam heeft niets met mij te maken

VOORTMAN:
Er zijn ook zoveel Henken.

HENK:
Jij denkt dat ik een grapje maak.

VOORTMAN:
Jij maakt altijd grapjes.

HENK:
Is dat zo.

VOORTMAN:
Kom op Henk.

HENK:
Ik voel me juist heel ernstig.

VOORTMAN:
(lacht) Dat zijn de grootste komieken.

HENK:

Henk.

VOORTMAN:

Henk. En Voortman.

HENK:

Henk. Zonder achternaam.

VOORTMAN:

Ja. En Voortman zonder voornaam.

HENK:

Ik zou echt zweren dat ik in een bar werkte.

VOORTMAN:

Je hebt er het postuur voor.

HENK:

Misschien denk ik het daarom wel.

VOORTMAN:

Zeg Henk. Geloof je dat je wordt waar je van nature op lijkt, of ga je gaandeweg lijken je op wat je van nature bent.

HENK:

Neem me niet kwalijk-

VOORTMAN:

Vind jij bijvoorbeeld dat ik er uitzie als een leidersfiguur.

HENK:

Sorry.

VOORTMAN:

Zie ik eruit als een geboren leider.

HENK:

Hoe ziet een geboren leider eruit hè.

VOORTMAN:

Rustig. Zelfverzekerd. Iemand met uitstraling. (*loopt weg , komt opnieuw de kamer binnen, alsof het het begin van de werkdag is*) Hallo Henk. Vind jij dat er wat gebeurt als ik het kantoor binnen stap.

HENK:

Wat stel je rare vragen.

VOORTMAN:

Geef eens een antwoord.

HENK:

Ik weet niet hoe ik daar op moet reageren.

VOORTMAN:

Gewoon ja of nee.

HENK:

Je moet dat soort dingen niet aan me vragen.

VOORTMAN:

(loopt weer de kamer uit en in) Hallo Henk- Kom op Henk.

HENK:

Ik denk van wel.

VOORTMAN:

Dat dacht ik ook. Hé. *(stompt hem op zijn schouder)*

HENK:

Au. *(slaat hem vrij hard terug, ze verdwijnen uit het beeld, de volgende teksten zijn op band, 'off screen', terwijl Coach wordt opgedraaid, Voortman zit bij hem aan tafel)* Hé.

VOORTMAN:

Weet je alweer wat je kwam doen.

HENK:

Zit jij aan Joyce?

VOORTMAN:

Hoe bedoel je.

HENK:

Precies wat ik zeg.

VOORTMAN:

Als er iemand in de directie z'n verantwoordelijkheden kent ben ik dat wel, dat weet je toch.

HENK:

En de andere twee.

VOORTMAN:

Tsja Henk.

16. VOORTMAN EN COACH

COACH:

Ik ben Coach, jij-

VOORTMAN:

Ha die Coach.

COACH:

Welkom-

VOORTMAN:

Dank je Coach. Echt te gek om bij jou in je programma te zijn-

COACH:

Fantastisch om jou-

VOORTMAN:

Want het is razend druk Coach, we draaien dagen van vijftien, twintig uur.

COACH:

Daar wilde ik het net even met over hebben.

VOORTMAN:

Het blijft fantastisch om te doen natuurlijk. Ik bedoel, je staat wel aan de top.

COACH:

De top is maar een punt.

VOORTMAN:

Tuurlijk, natuurlijk-

COACH:

Daar donder je net zo hard weer vanaf.

VOORTMAN:

Ja ja ja-

COACH:

En naar beneden gaat een stuk makkelijker.

VOORTMAN:

Hm hm, hmhm-

COACH:

Het is toch zo-

VOORTMAN:

Ik ga er gewoon niet op in Coach. Alsof het altijd ook weer minder moet gaan als het eens een keertje goed gaat. Er zijn nog wel andere scenario's-

COACH:

Je vindt dus zelf dat het wel goed gaat.

VOORTMAN:
Wat mij betreft gaat het geweldig.

COACH:
Zeker weten.

VOORTMAN:
Wat lul je nou Coach. Ik ben bevoorrecht. In mijn werk net zo goed. Het is een fantastische ploeg. Stuk voor stuk grandioze mensen-

COACH:
Waarom zie ik dat dan niet.

VOORTMAN:
Misschien kijk je niet goed.

COACH:
Weet je wat ik zie-

VOORTMAN:
Ik benieuwd-

COACH:
Ik zie een stelletje egoïsten dat alleen maar met zichzelf-

VOORTMAN:
Achter de schermen in het heel anders-

COACH:
Dat gedoe met dat lustrumfeest, die toespraak, dat geneuzel om niets-

VOORTMAN:
Dat bedoel je-

COACH:
Als er iemand is die eruit zou kunnen breken ben jij het toch wel.

VOORTMAN:
Kijk Coach. Ik heb nu eenmaal een bepaald karakter. Ergens uitbreken is wel het laatste dat bij Hans Voortman past.

COACH:
Ik vind het zonde-

VOORTMAN:
Dat kan jij zonde vinden maar ik heb totaal geen invloed op het script. Maar let op Coach. Hans Voortman maakt het niet lang meer-

COACH:
Sorry-

VOORTMAN:

Ik weet eigenlijk niet of ik dat wel mag vertellen- maar ik word er binnenkort uitgeschreven-

COACH:

Wacht even hoor- (*hij kijkt op z'n kaartje*)

VOORTMAN:

Precies. Iederéén zegt dat ik het niet moet doen, maar het is zo langzamerhand wel mooi geweest. Je moet op het hoogtepunt opstappen, de top is maar een punt hè-

COACH:

Hoe-

VOORTMAN:

Ik kan er verder nog niets over loslaten Coach, ik kan alleen zeggen dat er héél veel lijntjes op een ongeloofelijk bizarre manier bij elkaar gaan komen. Écht spectaculair. Als acteur is het bijzonder om op zo'n manier afscheid te mogen nemen. Maar ik heb dan ook vijf jaar gedaan hè-

COACH:

(*lacht*) Jij denkt dat je acteur bent.

VOORTMAN:

Dat is nou weer typisch-

COACH:

Ik begreep al niet-

VOORTMAN:

Omdat mijn personage niet Hamlet maar Hans heet denk jij dat het niets voorstelt.

COACH:

Daar gaat het helemaal niet om-

VOORTMAN:

Wat wil je dan. Dat ik avond aan avond in een lege schouwburg ga spelen. Ben ik dan opeens wel een acteur. Idealisme kun je niet eten. Ik heb een gezin Coach. En zo'n soap voorziet in een behoefte dus is het nuttig.

COACH:

Hans. Jongen-

VOORTMAN:

Zeg Coach. Ik wil best met je praten, maar dan gewoon als mezelf.

COACH:

Dat is precies wat ik ook wil.

VOORTMAN:

Noem me dan niet de hele tijd Hans.

COACH:
Hoe wil je dan-

VOORTMAN:
Noem me gewoon Peter-

COACH:
(*kijkt op zijn kaartje*) Als dat helpt-

VOORTMAN:
Het is doodvermoeiend de hele dag met die rol geïdentificeerd te worden. Ik ga ook direct mijn haar laten groeien zodra ik eruit ben. Weg met die kale Hans Voortman kop. En dan alleen nog maar écht leuke dingen doen. Ik zing nu iedere vrijdag in een café in de buurt, voor de hobby hè. We denken erover om dat serieuzer te gaan aanpakken. Misschien een c.d.'tje, wie weet-

COACH:
Goed. Peter. Jij denkt dus dat je in een soap speelt-

VOORTMAN:
Wat is dit voor gesprek-

COACH:
Ik probeer de zaak helder te krijgen.

VOORTMAN:
Sodemieter toch op-

COACH:
Ik probeer er achter te komen hoe jij de wereld ziet-

VOORTMAN:
Daar heb ik geen mening over.

COACH:
Luister Peter. Het klinkt misschien heel vreemd wat ik nu ga zeggen, maar jij bent Hans Voortman.

VOORTMAN:
Die rol heeft helemaal niets met mij te maken Coach-

COACH:
Het is geen rol, jij bent Hans Voortman-

VOORTMAN:
Voel je je wel helemaal lekker-

COACH:
Die vraag kan ik omkeren-

VOORTMAN:
Hans Voortman is een slappe zak. Een loser. Een ontzettend domme opportunist. Zo plat als een dubbeltje. Dat heeft niets

met mij te maken.

COACH:
Je houdt jezelf voor de gek Hans.

VOORTMAN:
Ik laat me door jouw niet voor een personage uit een soap uitmaken.

COACH:
Ik zeg juist dat je niet-

VOORTMAN:
Kijk eens hoe je er zelf bij zit- Ze hebben je gezicht geschminkt, je hoofd kaalgeschoren omdat dat er zogenaamd intelligent uitziet-

COACH:
Dat heeft er niets mee-

VOORTMAN:
Ze zoeken kleren voor je uit, ze hebben je vragen voor je op een papiertje gezet. Wie lijkt er hier nou op een personage uit een soap.

COACH:
Ik probeer gewoon een beschaafd gesprek-

VOORTMAN:
Dit was niet de afspraak Coach- Ik heb de redactie van te voren heel duidelijk aangegeven waar ik het over wilde hebben-

COACH:
Jij denkt dat dit een televisieprogramma is-

VOORTMAN:
Nou moet je echt ophouden Coach.

COACH:
Nu begrijp ik pas-

VOORTMAN:
Ik laat me een beetje belachelijk- *(staat op gaat weg)*

COACH:
Hans! Godverdomme Hans! Soms draait er iemand door. Geeft niets. Doordraaien is kwaliteitsbewaking. Velen zijn geroepen, weinigen zijn uitverkoren. Wie breed zaait- Probeer dat soort types maar eens aan hun verstand te brengen- Je moet er toch niet aan denken dat je opeens niet meer weet wat er écht aan de hand is, stel je voor- Ik bedoel- Het gaat slecht met die jongen aflopen. Let op mijn woorden- Ik bedoel-

(Er klinkt een stem door een intercom, zoals een opnameleider klinkt)

STEM:
Oké. Bedankt.

(Het licht op de setting van Coach gaat uit, op de wand achter hem verschijnt het woord PAUZE, Coach loopt af)

PAUZE

DEEL II

1. LIED NACHTFOTOGRAAF (*tekst Jaap van Keulen*)

Now you're out there in the woods
Now you're out there in the dark
And the rain is pouring down

It's the red lights and the time that will tell you
That the train is always worth waiting for
To pass you by
Or to take you away

I'm so glad to meet you here
And I'm so glad you're doing fine
I'm going to take a final picture off you
Connecting and disrupting time
Showing
That it's funny how things go

(tijdens het lied is de volgende monoloog te zien, Lydia voor het raam, met een telefoon, De Barman achter haar)

LYDIA:

Peter. Met mij. Ik wil je zien vanavond. Het gaat wel, maar ik moet je spreken. Er is van alles aan de hand, maar dat kan ik het nu niet zeggen. Niet zo door de telefoon. We spreken af in het café van Willem- Peter, het is belangrijk je moet snel komen. (*ze doet de telefoon uit, de Barman staat achter Lydia, zijn pistool op haar gericht*) Hij komt.

There's always a flashlight
There's always a flashlight
To capture the dark side

Het toneel draait naar de café setting.

2. IN HET CAFÉ, LYDIA PETER BARMAN

(*Peter en Lydia worden door de barman onder schot gehouden*)

PETER:

Doe dat pistool weg alsjeblieft.

BARMAN:

Zonder pistool val ik om.

PETER:

Het praat zo lastig snap je-

BARMAN:

Respect Peter.

PETER:

Tuurlijk tuurlijk-

BARMAN:
Dat is wat ik nodig nodig heb.

PETER:
Logisch-

BARMAN:
Ik ben niets meer van mezelf snap je.

PETER:
Wij respecteren je.

BARMAN:
Ach man-

PETER:
Toch. Lydia?

LYDIA:
Ja.

BARMAN:
Ik heb al zoveel horen zeggen-

PETER:
Tuurlijk-

BARMAN:
Wat weet jij ervan man-

PETER:
Je wordt voortdurend genaaid als je niet uitkijkt.

BARMAN:
Als je uitkijkt naaien ze je net zo hard-

PETER:
Ook dat.

BARMAN:
Juist-

PETER:
Dat weet ik toch-

BARMAN:
Dat weet jij dus niet. Jij hebt altijd de wind mee gehad-

PETER:
Wacht even-

LYDIA:
Peter-

BARMAN:
Alles is jou aan komen waaien.

PETER:
Daar moet je bij mij niet mee aankomen-

LYDIA:
Alsjeblieft-

BARMAN:
Niet beginnen te janken.

LYDIA:
Ik begin niet te janken.

BARMAN:
Ik zeg het maar even.

PETER:
Oké. Ik heb een gave. Ik heb een fantastische stem. Maar ik heb net zo goed niets cadeau gekregen. Ze hebben mij net zo hard de grond in willen trappen. Ach man. Jullie hebben er geen idee van wat voor krachten er gaan spelen als ze je je succes niet gunnen. Afgunst. Mijn god. Dat is het ergste dat er is. Ik heb mezelf overeind weten te houden Willem. Puur op karakter, godverdomme, puur op-

BARMAN:
Luister Peter-

PETER:
Niks luister Peter. Dat bedoel ik. Ik weet zelf heel goed hoe het in elkaar zit. Ik heb toch gelijk Lydia-

LYDIA:
Peter-

PETER:
Als jullie denken dat het zo gemakkelijk is om beroemd te worden, oké, worden oké, maar zijn hè, blijven-

BARMAN:
(*richt zijn pistool*) Het is allemaal egoïsme, Peter-

PETER:
Oké, oké-

BARMAN:
Bij jou net zo goed-

PETER:
Wat kan ik anders. In deze wereld-

BARMAN:
Kluizen vol aandelen, dat groeit maar door, en waar komt dat vandaan dat geld van de beurs, door wie wordt dat betaald?

PETER:

Geen idee. Serieus niet-

BARMAN:

Door mij. Hier. (*laat een brief zien*) Het café wordt verkocht. Ze verklaren mij failliet zodat de rest van de economie rustig kan doorgroeien. Sinds jij hier niet meer zingt is het alleen maar achteruit gegaan.

PETER:

Jezus. Man. Lullig voor je-

BARMAN:

Lullig. Man ik wordt helemaal maf. Ik heb dat pistool uit de la gepakt, vanmorgen, ik ben de stad uitgereden, ergens een landweg ingeslagen, ik heb het pistool tegen m'n slaap, in m'n mond, tegen m'n hart gedrukt, ik begrijp niet hoe ze het doen, maar ik was gewoon te laf. Ik heb alleen per ongeluk mijn voorruit eruit geschoten. Ik word gek van dat ding. Volkomen onbetrouwbaar. Ik bedoel. Waar moet ik een nieuwe ruit van betalen, ik ga m'n no claim niet opofferen, maar ik waai wel de auto uit op de snelweg, morgen lig ik met griep in bed, dat zul je zien, alles komt tegelijk hè, godverdomme. (*schiet per ongeluk*) Godverdomme. Sorry.

PETER:

Godverdomme.

BARMAN:

Sorry jongens, ik bedoel, heb ik iets geraakt.

PETER:

Geef mij dat pistool, je kunt er niet mee omgaan.

BARMAN:

Ik heb toch niets geraakt hè.

PETER:

Geef mij dat pistool Willem.

BARMAN:

(*loopt op hem af*) Ik heb je ontdekt Peter.

PETER:

Rustig Willem. Tuurlijk. Wij kunnen je helpen, wij hebben geld.

LYDIA:

(*kijkt Peter aan*)

PETER:

Het is toch zo. Een groot concert en ik heb het er weer uit. Man. In jouw zaak heb ik voor het eerst gezongen. Weet je nog, die eerste avond-

BARMAN:

Ze zaten allemaal te janken-

PETER:

Och man- Wat een tijd. Als jij me die kans niet had gegeven had ik het nooit zo ver geschopt. (*haalt een chequeboekje uit zijn zak*) Zeg maar. Hoeveel wil je hebben.

BARMAN:

Te gek van je-

PETER:

Ik ben het aan je verplicht. Dankzij jou sta ik nu aan de top-

LYDIA:

Dat sta je niet en dat weet je.

PETER:

Ik weet niet wat ik weet. Ik speel overal.

LYDIA:

Dat zijn schnabbels, geen grote concerten.

PETER:

Ze willen me hebben, dat is het belangrijkste.

LYDIA:

Voor de grap, als curiositeit-

PETER:

Hoeveel wil je hebben.

LYDIA:

(*tegen Willem*) Hij zit al veel langer net zo hard aan de grond als jij. Is hij jou om hulp komen vragen.

PETER:

Ik heb geen hulp nodig. Godverdomme. Willem. Luister Willem.

BARMAN:

Rustig, eventjes, ik-

PETER:

Het is een kwestie van ups en downs, dat weet jij net zo goed. De markt is veranderd, ik bedoel, niemand-

LYDIA:

Paul Draaier, Menno Grever, ze spelen allemaal in stadions, enorme hallen-

PETER:

Dat is een ander genre. Ik ben bezig aan m'n derde c.d. Willem-

LYDIA:

Jij bent de enige die daar nog in gelooft-

PETER:

Lydia- (*probeert te lachen*) Vrouwen Willem, ik weet het niet-

LYDIA:

Ik vind het niet erg, snap je. Als je het maar toegeeft.

PETER:

Alsof jouw carrière zo florissant-

LYDIA:

Daar hebben we het niet over-

PETER:

Die band van je was een flop.

LYDIA:

Nou en.

PETER:

Die column in de Telegraaf. Je kookprogramma. Allemaal mislukt.

LYDIA:

Nou en.

PETER:

Jij bent failliet. Lydia Cremers betekent niets meer.

LYDIA:

Dat weet ik-

PETER:

Wat zal ik me dan nog van jou aantrekken. Je doet er niet meer toe.

LYDIA:

En daar gedraag ik me naar. Jij gedraagt je als een ster, iedereen speelt het mee maar achter je rug lachen ze je uit, Peter. Overall waar je komt.

BARMAN:

Jongens.

PETER:

(*probeert met alle geweld zijn tranen te bedwingen*) Dat kan je niet- dat mag je niet zeggen.

BARMAN:

(*richt zijn pistool weer op Peter*) Jullie moeten mij ook een keertje aan het woord laten-

PETER:

Tuurlijk Willem. Zeg wat je te zeggen hebt-

BARMAN:

Ik-

PETER:
Er wordt aandachtig naar je geluisterd-

LYDIA:
Houd nou even je mond-

PETER:
Ik zeg alleen maar- Wat heb je te zeggen Willem-

BARMAN:
(*stilte*) Ik weet het niet- Ik weet het gewoon niet meer. Als
jij ook al aan de grond-

PETER:
Zie ik er zo uit.

BARMAN:
Ik weet niet-

PETER:
Kijk nou eens goed Willem. Hé. Wat denk je dat zo'n colbertje
kost. (*laat de binnenkant zien*) Armani hè. Hier. (*laat zijn
horloge zien, slaat op de wijzerplaat*) Daar kan je drie
maanden van op safari. Kom op Willem. We komen er wel uit.
Geef mij dat pistool. Ik kan er mee omgaan. Hé- (*grist het
pistool uit De Barman's hand*) Hoe zet je zo'n ding op veilig-

BARMAN:
Jij kon er mee omgaan zei je-

PETER:
Zeik nou niet, waar zit de veiligheidspal-

BARMAN:
(*wil het pistool terugpakken*)

PETER:
Niet doen-

(*door het raam is Weger te zien, gekleed als cowboy*)

LYDIA:
(*ziet de cowboy*) Peter-

(*De cowboy haalt de trekker over*)

PETER:
(*haalt per ongeluk de trekker over*) Godverdomme.

BARMAN:
(*valt om*) Jezus.

PETER:
(*tegen Lydia*) Godverdomme. We moeten er vandoor.

LYDIA:

Zag je die-

PETER:
Kom op Lyd-

BARMAN:
(*komt overeind*) Niets aan de hand jongens. Het is de schrik hè. Jezus, wat schrok ik.

PETER:
(*kijkt op zijn horloge*) Ik heb een optreden vanavond, we zijn al laat Willem.

BARMAN:
Hè. Wat ongezellig.

LYDIA:
We maken snel een afspraak.

BARMAN:
Echt doen hè.

PETER:
Dat is beloofd. (*ze gaan er snel vandoor*)

BARMAN:
Voor hetzelfde geld was je mijn vrouw. Je moet de ware maar net tegenkomen. Voor de rest vul je het in zoals het gaat hè, wat er voorbijkomt dat pak je, of je laat het lopen- (*inspecteert zijn kleding*) Ik voel me prima. Niets aan de hand. Ach. Jongens. Geld. (*lacht heel hard*) Ik lach erom. Hoor je. (*lacht weer, hoest*) Gezondheid en geluk. Als je dat niet hebt- Ik voel me een stuk beter. Hij heeft alle ellende in een keer de kamer uitgeknald. Dat is onbetaalbaar, toch. Wat je meemaakt hè. Man. Vanmorgen stond ik nog ergens met mijn auto in een weiland. Ik voelde me klote jongens, ongelofelijk- Ik dacht dat de wereld ophield. Maar nu zitten we gewoon hier. En de dag is nog niet eens om, ik bedoel, ik ben achtendertig, maar wat doen we over een uur. Dat is lastig in te schatten hè, als je er middenin zit. Ik werk hier nu- (*het café wordt weggedraaid*) Hé. Ik houd het meest van de lente geloof ik. Vroeger wilde ik altijd op wereldreis. Hoe lang werk ik hier nu. Zo'n acht negen jaar. Ik ben achtendertig. Hé. Jongens. Ik werk hier al een vijfde van mijn leven. Ongelofelijk hè. (*van achter het decor*) En dat kan alleen maar meer worden.

BLACK-OUT

4. OP HET KANTOOR VLAKE VOOR DE JUBILEUMAVOND VAN START GAAT

De Jonge en Voortman komen zenuwachtig oplopen, De Jonge strikt de das van Voortman

DE JONGE:
Waar blijft Ernst godverdomme-

VOORTMAN:
Ernst is een volwassen man-

DE JONGE:
We beginnen gewoon zonder hem-

VOORTMAN:
Paul, eventjes iets anders-

DE JONGE:
Er zit een zaal vol mensen, die kunnen we niet veel langer laten wachten.

JOYCE:
(stormt binnen) Al iets gehoord van de sushi-

HENK:
(achter haar aan) Joyce-

JOYCE:
Ik heb daar geen tijd voor Henk. Jongens-

HENK:
Het kan me niks schelen wie het hoort, we moeten praten Joyce-

VOORTMAN:
Even Henk- Heb jij Ernst misschien-

HENK:
Ernst?

JOYCE:
Ik ben dus bang dat het die sushi niet helemaal, ik bedoel dat die sushi dus helemaal niet-

DE JONGE:
Die sushi interesseert ons geen hol-

JOYCE:
Oké. *(begint te huilen)* Oké Paul de Jonge. Oké- *(af)*

HENK:
Godverdomme, jij moet alleen voor jezelf spreken-

VOORTMAN:
Hij bedoelt het niet zo Joyce-

DE JONGE:

Ik bedoel het precies zo-

HENK:
Fascist-

DE JONGE:
Wat zei jij-

HENK:
Je hoorde me best. *(gaat weg)*

DE JONGE:
(roept hem achterna) Laffe hond.

HENK:
(komt weer terug, De Jonge deinst achteruit, Henk laat een stuk papier zien) Fax van Weger. *(geeft het papier aan Voortman)*

VOORTMAN:
(leest de fax)

DE JONGE:
En-

VOORTMAN:
Tsja-

DE JONGE:
Daar kan ik niks mee. *(pakt het papier, leest)*

JOYCE:
Is het iets ergs.

DE JONGE:
Weger komt vanavond niet.

VOORTMAN:
Ernst Weger vertrekt naar het buitenland. Ongelofelijk.

JOYCE:
Hij schrijft gewoon een briefje dat hij weggaat?

DE JONGE:
Ik ga dus zo die toespraak doen- *(strikt zijn das opnieuw)*

VOORTMAN:
Waarom knalt ie niet met z'n auto tegen een boom.

JOYCE:
Hans-

VOORTMAN:
Wat is er nou Joyce-

JOYCE:

Ik moet gewoon aan het idee wennen dat hij er niet meer is.

VOORTMAN:
Dat bevalt me niet.

JOYCE:
Hoe bedoel je.

VOORTMAN:
Dat hele lijntje tussen jullie beviel me de hele tijd al niet.

HENK:
Welk lijntje.

VOORTMAN:
Directieniveau. Snap jij niet.

HENK:
Joyce-

JOYCE:
Jullie moesten het nog even over die toespraak-

VOORTMAN:
Joyce, ik eh, o ja-

JOYCE:
(*loopt weg, Henk rent achter haar aan*)

HENK:
Joyce- (*af*)

DE JONGE:
Wat was er met die toespraak-

VOORTMAN:
Verzoekje van Weger, een memootje aan Joyce, om te vragen of ik die toespraak van hem wilde overnemen-

DE JONGE:
Jezus. Hans, ik wil nu beginnen-

VOORTMAN:
Het was een memootje, zo'n geel stickervelletje weet je wel-

DE JONGE:
Ik weet wel wat een memo is. Ik dacht dat wij het er over eens waren dat ik-

VOORTMAN:
Klopt. Maar Joyce begint opeens over die memo van Ernst-

DE JONGE:
Het tijdperk Ernst Weger is voorbij.

VOORTMAN:

Oké oké.

DE JONGE:
Het roer gaat om Hans, let maar op.

VOORTMAN:
Natuurlijk.

DE JONGE:
Er gaat hier een frisse wind waaien als het aan mij ligt.

VOORTMAN:
Precies.

DE JONGE:
Luister Voortman. Ik wil het open met je spelen.

VOORTMAN:
Tuurlijk-

DE JONGE:
Ik heb een opdracht Hans.

VOORTMAN:
Hè.

DE JONGE:
Een missie. Ik ben bezig met een guerrilla, heb je dat niet door.

VOORTMAN:
Nee.

DE JONGE:
Heel goed. Waarom denk je dat ik dit heb. (*laat zijn tandenstoker zien*)

VOORTMAN:
Was me nog helemaal niet opgevallen-

DE JONGE:
Ik ga hier de hele zaak ontmaskeren-

VOORTMAN:
Ik weet niet of-

DE JONGE:
Kijk eens om je heen. Ze lopen allemaal als een idioot in mobiele telefoons te praten. Maar hebben ze wel werkelijk iemand aan de lijn Hans. Heb je dat wel eens onderzocht. Agenda's vol afspraken. Hebben die allemaal daadwerkelijk plaatsgevonden. Dat soort vragen hè. Man. Ze printen kasten vol rapporten, ontwerpen formulieren die anderen dan weer in moeten vullen. Ze lopen zich vreselijk op te winden, maar luister Hans: er gebeurt hier helemaal niets. Er wordt vergaderd omdat iemand een agenda heeft rondgestuurd. Het is

een grote dekmantel die ze met z'n allen in stand houden. Iedereen weet het, maar niemand durft het hardop te zeggen. Och man, ze zijn zo bang voor hun positie. En zo is het overal. Welzijnswerkers, politici, kunstenaars. Wat dacht je waarom ze allemaal dezelfde pakken dragen als wij. Nou. Omdat we in een wereld vol oplichters leven. Juist. Het moet weer echt ergens over gaan- Wat sta je me na aan te staren
Voortman- Hé- (*spreekt duidelijk uit*) Voortman. Die naam heb je niet voor niets hè, snap je. Voortman gaat altijd door. Hé. En de Jonge heeft de toekomst. Snap je. Ideale combinatie-

VOORTMAN:
Sorry hoor-

DE JONGE:
Wat is er nou-

VOORTMAN:
Dat staat niet in de tekst.

DE JONGE:
Pardon?

VOORTMAN:
Wat je daarnet allemaal zegt.

DE JONGE:
Ja.

VOORTMAN:
Dat staat niet in het script.

DE JONGE:
Welk script.

VOORTMAN:
Ongelofelijk. (*haalt een aantal papiertjes uit z'n achterzak, leest voor*) Hier. De Jonge- Wat was er met die toespraak-
Voortman: Verzoekje van Weger, memootje aan Joyce- De Jonge: ik wil nu beginnen-

DE JONGE:
Hoe-

VOORTMAN:
Wacht even. Voortman- Het was een memootje, zo'n geel stickervelletje. De Jonge: Ik weet wel wat een memo is-

DE JONGE:
Wacht even, nu wordt ik gek-

VOORTMAN:
Het roer gaat om, er gaat hier een frisse wind waaien als het aan mij ligt- en let op dan staat er Voortman: Precies- en dan krijgen we die toespraak-

DE JONGE:
Jij hebt dat allemaal op papier-

VOORTMAN:
Jezus kom op-

DE JONGE:
Ik word echt gek, hoe heb je dat gedaan, hoe heb je dat zo snel-

VOORTMAN:
(moet lachen)

DE JONGE:
(lacht mee) Geweldig. Ik geloofde het even echt weet je dat.

VOORTMAN:
Meen je dat nou serieus-

DE JONGE:
Serieus. Echt te gek. Hoe doe je dat- (kijkt op zijn horloge)
Shit. We moeten die toespraak-

VOORTMAN:
Paul-

DE JONGE:
Nu direct-

5. WEGER ZINGT EEN COWBOYNUMMER

You've got lots of beer, wine and whisky
Have you got any women who sell
I've been on the range for a long time, boys
And I'm feeling frisky as hell

So fill up all those glasses bartender
Hey cowboy, put your money away
Cause I'm going to tell you right now I'm a spender
And I've been saving my wages to pay
To pay for this one evening I've been looking forward to for
so long
And I sure hate like hell to make this here evening go wrong

All I want is a bottle to empty
All I want is a woman who'll dance
Last damn thing is trouble now
Last damn thing I wanna do is fight

So lets all proceed with this evening now
And hope to hell that everything works out right

So fill up all those glasses bartender
I said fill them up to the brim
And than you turn the music way up loud
So fill up all those glasses bartender

And than you turn the lights down dim

6. PETER, LYDIA EN DE NACHTFOTOGRAAF IN HET BOS

Peter en Lydia zitten in een auto. Ze staan te wachten voor een spoorwegovergang. De stortregent.

PETER:
Godverdomme. Kutweer. Kut. Godverdomme. Waar zijn we in godsnaam-

LYDIA:
Het staat niet op de kaart-

PETER:
We staan hier toch-

LYDIA:
Ja.

PETER:
Dan moet het op de kaart staan.

LYDIA:
Er staat nergens een bos op de kaart.

PETER:
Dan zijn we dus niet in een bos.

LYDIA:
Jawel.

PETER:
Nou dan.

LYDIA:
Ik kan het niet vinden.

PETER:
Je moet zoeken naar een onverharde weg die een spoorlijn kruist. Ik begrijp dat niet. Een bewaakte spoorwegovergang in een bos. Dat moet toch op de kaart- ik bedoel. Kut spoorwegen, ze laten je staan en er komt gewoon niets aan, ik bedoel, hoe lang staan we hier nu al.

LYDIA:
Er is nergens een bos met een spoorwegovergang.

PETER:
Ik moet godverdomme alles- Godverdomme. (*kijkt op de kaart, verscheurt hem*)

LYDIA:
Godverdomme-

PETER:
Je had gelijk hoor. Ik ben een loser. Moet je ons zien, in de stromende regen midden in een bos, op weg naar een optreden op

een personeelsfeest,

LYDIA:
Mag er een raampje open.

PETER:
Dan regent het binnen.

LYDIA:
Ik heb het benauwd.

PETER:
Omdat we een probleem hebben Lyd-

LYDIA:
Dat valt wel mee-

PETER:
We hebben iemand vermoord-

LYDIA:
Dat is niet waar-

PETER:
Zag je niet hoe hij bloedde, hij overleeft het niet-

LYDIA:
Jij hebt niet geschoten-

PETER:
Wat zeg je?

LYDIA:
Jij hebt niet geschoten. Het was een cowboy Peter-

PETER:
O. Dat scheelt dan weer.

LYDIA:
Zie je dat je je veel te druk maakt-

PETER:
Je hebt gelijk, het was maar een cowboy. Met wie gaat het nou niet goed. Ongelofelijk- (*opent het portier*)

LYDIA:
Je wordt drijfnat buiten.

PETER:
(*stapt de stromende regen in*) Heerlijk.

LYDIA:
Peter-

PETER:
Laat me met rust-

LYDIA:

Het was echt een cowboy. Ik heb het gezien.

PETER:

Luister Lydia. Jij ziet de dingen anders, daar ben ik al lang achter. Jij ziet dat iedereen mij uitlacht, dat ik mezelf belachelijk maak, volgens jou gaat het bergafwaarts met mij. Ik zie het allemaal veel eenvoudiger. Het gaat goed zolang het er niet slecht uitziet. Ik zit aan de top zolang ik dat uitstraal en jij het niet ontkent. En zo is het precies met dat schieten. Wat mij betreft zijn wij vanavond helemaal niet bij Willem geweest. Het gaat prima met de zaak van Willem, als we er zo langs rijden staat hij weer net zo vrolijk achter de bar als altijd, let maar op.

LYDIA:

Ik denk toch dat je-

PETER:

Het is niet gebeurd Lydia. Ik kan me er niets van herinneren. Ik weet alleen dat wij nu op weg naar een optreden zijn en dat jij nog steeds in me gelooft. Daar hebben we helemaal geen cowboy voor nodig (*gaat weer in de auto zitten*). Dit is ons leven Lydia. We staan nu op een zandweg in een bos in de stromende regen te wachten op een trein die er niet aankomt. Hier moeten we het voorlopig mee doen.

LYDIA:

Of we je stopt ermee en gaat iets anders doen.

PETER:

Als dat zou kunnen.

LYDIA:

Je bent toch ook gewoon uit de Beurs gestapt.

PETER:

Dat was een soap.

LYDIA:

Nou en.

PETER:

Dit is het echte leven.

LYDIA:

Ik zie geen verschil.

PETER:

Je kunt je niet uit het leven laten schrijven.

LYDIA:

Heb je het ooit geprobeerd?

PETER:

Doe niet zo idioot. We moeten even doorbeuken nu, ik heb het gevoel dat we op het dieptepunt zijn aangekomen, hierna kan het alleen maar beter gaan.

LYDIA:

Je kunt het voor de grap toch eens proberen. Laat je er gewoon uitschrijven. Helemaal opnieuw beginnen, met een schone lei, zonder ballast-

PETER:

Jij wilt voor de grap steeds opnieuw mislukken.

LYDIA:

Ik misluk liever drie keer kort dan een keer lang.

(Er komt een trein voorbij, veel geluid, black-out, als de trein voorbij is zit de Nachtfotograaf achterin de auto)

LYDIA:

Die had ik helemaal niet horen aankomen.

PETER:

Als de spoorbomen nou omhoog gingen-

NACHTFOTOGRAAF:

Wacht tot de rode lamp gedoofd is.

LYDIA:

Jezus Peter-

NACHTFOTOGRAAF:

Er kan nog een trein aankomen. Nou. Daar gaat ie dan hè -
(kijkt door zijn polaroidcamera)

PETER:

Wacht even-

NACHTFOTOGRAAF:

Het is mooi geweest Peter-

LYDIA:

Ken je hem Peter-

NACHTFOTOGRAAF:

Dit is onze eerste ontmoeting en toch kennen we elkaar al. Apart hè. Zo ging het bij jullie toch ook.

PETER:

Moeten we nou lachen?

NACHTFOTOGRAAF:

Alleen als je het grappig vindt.

LYDIA:

Hij bedoelt voor de foto.

NACHTFOTOGRAAF:

Het zal die foto worst zijn, dat is een dood ding.

LYDIA:

Hij begrijpt het niet hè.

PETER:

Lydia. Lief. *(omhelst haar)* Wil je dat optreden voor me afzeggen. Zeg maar dat ik niet helemaal mezelf ben.

De camera flitst, black out, we zien op de video dat Peter met de Nachtfotograaf het bos inlopen en verdwijnen

LYDIA:

(alleen in de regen) Peter. Peter. (ze loopt naar achter, komt weer terug) Peter, godver. (het toneel draait, de setting van het café draait op, zonder black out)

7. IN HET CAFÉ, WEGER ZINGT EEN COUNTRY NUMMER

De barman staat achter de tap, de nachtfotograaf zit in zijn eentje aan een tafeltje, Weger is gekleed als cowboy en zingt een fijn stukje country. Op de achterwand wordt een bos geprojecteerd. De Nachtfotograaf zit aan de bar.

BARMAN:
Lydia-

LYDIA:
Mooi colbert zeg. Draai je eens om.

BARMAN:
(draait zich om, er zit geen bloed op zijn rug)

LYDIA:
Prachtig. *(pakt zijn hand)* God. Wat ben ik blij je te zien.

BARMAN:
Meen je dat-

LYDIA:
Serieus-

BARMAN:
Je komt hier veel te weinig. *(pakt een handdoek, waarmee hij haar gezicht afdroogt)* Ben je niet met de auto.

LYDIA:
Ik ben de auto kwijtgeraakt onderweg.

BARMAN:
(moet hard lachen) Dat kan alleen een actrice verzinnen-

WEGER:
Oké mensen, ik neem even pauze, dan ben ik zo weer bij jullie terug.

LYDIA:
Wie is die gast-

BARMAN:
Nieuwe jongen, zo ambitieus dat je er bang van wordt.

LYDIA:
Kijk uit hoor Willem.

BARMAN:
Hij eet uit mijn hand, country leeft niet meer, snap je, hij is dolblij dat ik hem een kans geef.

WEGER:
(loopt naar de bar, de barman geeft hem een pilsje)
Tenks-

BARMAN:

Fantastisch man. Ik sta gewoon weer te janken. Als je dat kan jongen, als je die emotie kan overbrengen- (*Lydia ziet ondertussen De Nachtfotograaf aan de bar zitten*)

WEGER:

(*tegen Lydia*) Houd je van country.

LYDIA:

Gaat.

WEGER:

Ik dacht die houdt van country of ze vindt mij geweldig, of allebei, je zat me aan te kijken-

LYDIA:

O ja?

PETER:

Als ik zo naar jou keek zou je op slag verliefd op me worden.

BARMAN:

Weet je wat het is-

WEGER:

Ik ben even bezig met een one night stand Willem. Twee bier alsjeblieft- (*de Barman gaat bier halen, Weger raakt Lydia haar arm aan, ze trekt haar arm terug*) Ben je bang voor cowboys?

LYDIA:

Dat je als volwassen man in zo'n pak durft rond te lopen.

WEGER:

Vader Abraham was eerst ook een Piere Kartner verkleed als oude man, gaandeweg is hij dat pak ingegroeid, zo gaat dat. Ik zit nog niet zo lang in de country. Je moet me even de tijd geven. Let maar op, op een dag zie je niets vreemds meer aan me, ben ik gewoon een cowboy geworden.

BARMAN:

(*zet twee glazen op de bar*) Twee bier. (*tegen Lydia*) Zal ik het voor je opschrijven?

LYDIA:

Ik kan ook direct betalen. (*pakt haar portemonnee*)

BARMAN:

Jij gaat nog lang niet weg-

LYDIA:

Ik moet zo weg-

BARMAN:

Een rekening is makkelijker. (*hij loopt weg*)

LYDIA:
Luister, Willem-

WEGER:
Proost. *(ze proosten, blijven elkaar aankijken, Weger buigt zich langzaam naar voren om haar te kussen, Lydia is verbaasd)*

WEGER:
Het is net of ik je al heel lang ken-

LYDIA:
(staat op)

WEGER:
Sorry. Het was een opwelling. Hé. Geen probleem, ik zal geduld met je hebben-

BARMAN:
(zet twee glazen op de bar) Twee bier. *(tegen Lydia)* Zal ik het voor je opschrijven?

LYDIA:
Ik had niets besteld-

BARMAN:
Jij gaat nog lang niet weg-

LYDIA:
Willem-

BARMAN:
Een rekening is makkelijker.

WEGER:
Proost. *(hij houdt zijn glas omhoog, gefixeerd op de plek waar Lydia net zat, buigt zich langzaam naar voren om haar te kussen)*

LYDIA:
(wil weglopen)

WEGER:
Lydia- *(trekt voor zijn pistool, Lydia schrikt)*

LYDIA:
Niet doen alsjeblieft.

BARMAN:
Hebben jullie het nou ook zo benauwd.

WEGER:
Ik maak aanspraak op je Joyce, ik heb er voor betaald- *(de Barman, de Nachtfotograaf en Weger "bevriezen")*

LYDIA:
(het toneel draait, rent de bar uit, komt daardoor in het

decor van Coach terecht dat naar voren draait)

COACH:

Jij bent Lydia, ik ben Coach, welkom Lydia.

LYDIA:

(rent weg, het decor blijft draaien, Coach rent haar achterna, het decor van de bar komt weer naar voren, Coach loopt de bar binnen, ziet Weger in zijn cowboypak, in de volgende scène zijn Coach en Weger de enigen die bewegen, De Nachtfotograaf en de Barman blijven 'bevroren'. Het decor blijft draaien, na de laatste claus is het decor van het kantoor naar voren gedraaid)

8. WEGER EN COACH II

COACH:

Fantastisch man. Wat een verschil-

WEGER:

Ik weet het niet Coach-

COACH:

Als je zag hoe jij hier binnenkwam en hoe je nu rondloopt-

WEGER:

Ik vind het allebei helemaal niets-

COACH:

Je bent veel te negatief-

WEGER:

Ze lachen me recht in mijn gezicht uit Coach. Het enige dat indruk maakt is dit. *(richt zijn pistool op Coach)*

COACH:

Rustig Ernst-

WEGER:

Dan nemen ze je opeens weer serieus.

COACH:

Ik geloof in je-

WEGER:

Zie je dat het werkt Coach-

COACH:

Luister Ernst-

WEGER:

Wie is Ernst-

COACH:

Dat ben jij Ernst-

WEGER:
Ernst Weger is failliet Coach-

COACH:
Het is maar net hoe je het ziet Ernst-

(ondertussen draait het decor van het kantoor naar voren, De Jonge en Voortman komen op, in een feestelijk kostuum, het is de jubileumavond)

9. OP HET KANTOOR TIJDENS DE JUBILEUMAVOND

DE JONGE:

Beste mensen. Fijn dat jullie er allemaal zijn. Jullie zien het, Voortman en ik zijn met z'n tweeën, Ernst Weger is hals over kop naar het buitenland vertrokken, jullie kennen Ernst, als die zich iets in zijn hoofd haalt moet het direct worden uitgevoerd. Maar eigenlijk had hij natuurlijk hier moeten staan, hij is nou eenmaal de aangewezen persoon voor dit soort toespraken. Maar goed. Jullie zullen het met mij moeten doen, en dat is altijd nog beter dan met Hans Voortman nietwaar. *(hij moet hard lachen, Voortman lacht met hem mee, slaat hem op zijn schouder, geeft hem een hand)*

VOORTMAN:

Dank je-

DE JONGE:

Ik zei het vanmiddag nog tegen hem, jongen, doe jij in ieder geval niet die toespraak, jij hebt geen uitstraling, er gebeurt niets als jij het podium opstapt-

VOORTMAN:

(lacht heel hard) Je hebt het of je hebt het niet hè.

DE JONGE:

En jij hebt het niet hè.

VOORTMAN:

Sorry mensen, ik heb het gewoon niet.

DE JONGE:

Als je dat maar van jezelf weet kan er niets gebeuren. Maar goed. Het is fijn dat jullie er allemaal zijn. Hoe staat het met de muziek van vanavond Hans.

VOORTMAN:

Hè.

DE JONGE:

De muziek. Muzak. Vergeten te regelen, helemaal door je hoofd geschoten.

VOORTMAN:

Is onderweg.

DE JONGE:

Dat valt weer mee. Wat wordt het. Jazz. Pop. House.

VOORTMAN:

Van alles.

DE JONGE:

Flinke bezetting? Leren broeken. Zangeressen met dikke tieten.

VOORTMAN

Het is een eenmansformatie.

DE JONGE:

Toe maar. Dat wordt lekker swingen mensen, dat soort dingen kun je wel aan Hans overlaten- waar sta je nou de hele tijd naar te kijken-

VOORTMAN:

Sorry-

DE JONGE:

Waar kijk je nou naar- ah ik zie het al. Hans kijkt naar Joyce. Dat is helemaal niet zo'n gek idee Hans. (zwaait) Hallo Joyce- Kom er eens even bij Joyce. (Joyce komt uit de coulissen) Wat vind jij er nou van dat Hans zo naar je staat te kijken-

JOYCE:

Wel leuk.

DE JONGE:

Ze vindt het wel leuk Hans. Ja mensen. Dit is nou Joyce, de spil van onze organisatie-

JOYCE:

Ach-

DE JONGE:

Niet zo bescheiden Joyce. Zij is verantwoordelijk voor container met sushi die we met z'n allen soldaat gaan maken, nietwaar Joyce. Is die sushi er trouwens al-

JOYCE:

Die is onderweg.

DE JONGE:

Zeker weten?

JOYCE:

Zeker weten Paul.

DE JONGE:

Vanwege dat het vers moet zijn zeker, Joyce-

JOYCE:

Ja. Ik denk het zoiets ja-

DE JONGE:

Maar je weet zeker dat die sushi er wel op tijd is-

JOYCE:

Zeker weten hoor.

DE JONGE:

Want het zou jammer zijn hè, als het dus te laat kwam hè-

JOYCE:
Het is onderweg.

DE JONGE:
Jullie weten bij wie je moet zijn als er vanavond overal lege schalen staan hè-

JOYCE:
(lacht zuur) Ja.

DE JONGE:
Bij wie moeten ze dan zijn Joyce-

JOYCE:
Dan moeten ze bij mij zijn Paul.

DE JONGE:
Daar zullen we je aan houden. (*blijft haar een tijdje aankijken*) Het kan altijd nog erger mensen. Als het aan Voortman had gelegen waren het blokjes kaas met augurk geworden hè Hans.

VOORTMAN:
Dat kan soms heel lekker zijn.

DE JONGE:
Hè.

VOORTMAN:
Dat kan soms heel lekker zijn. Hé. (*lacht, slaat De Jonge op zijn schouder*)

DE JONGE:
Wat bedoel je daar nou mee. Joyce. Wat bedoelt ie daar nou mee denk je, dat geram op mijn schouder.

JOYCE:
Ik weet het niet.

DE JONGE:
Stomme kut. Sorry Joyce. Ik wilde dat helemaal niet zeggen hè. Ik probeer een beetje lijn in de zaak te brengen, snap je dat Joyce-

JOYCE:
Nee.

DE JONGE:
Dat is dom maar wel eerlijk. (*Joyce loopt huilend weg, stilte*) Er gaat niets boven een goed geoliede machine. Wat sta je daar nou als een idioot te lachen Hans.

VOORTMAN:
Het zijn de zenuwen denk ik.

DE JONGE:

Aan jou heb ik ook helemaal niks hè.

VOORTMAN:
Wat zeg je-

DE JONGE:
Zak.

VOORTMAN:
(pauze, Voortman haalt een papiertje uit zijn zak) Beste mensen. Wat zal ik jullie zeggen. Vijf jaar, dat is niet niks hè, dat is wel eh vijf jaar. Ik bedoel. Wie had vijf jaar geleden kunnen denken hoe het nu zou zijn en dan nog. Ik bedoel. Misschien was er wel iemand die het kon denken, maar hoe controleer je of het klopte hè. Wie zegt dat wat ie toen dacht hetzelfde was als er nu aan de hand is. Ik bedoel. Soms lijken dezelfde dingen heel anders, of andere zaken precies hetzelfde. Of wat hij hetzelfde vind, vind ik weer anders en andersom-

DE JONGE:
Daar zeg je wat Hans-

HENK:
(stormt binnen) Joyce-

DE JONGE:
Je bent hier op je werk Henk-

HENK:
(begrijpt hem niet) Ja?

DE JONGE:
Je moet zaken en privé kunnen scheiden.

HENK:
Eh, dat gaat niet in dit geval-

DE JONGE:
Dan ben je niet geschikt voor dit vak Henk. Het spijt me vreselijk-

HENK:
(vertwijfelt) Eh Paul-

DE JONGE:
Meneer de Jonge- Je vliegt eruit Henk, op deze manier.

HENK:
Joyce heeft zich opgehangen-

DE JONGE:
Pardon.

HENK:
Joyce heeft zich opgehangen. Door jou de Jonge. Je had haar

dat van die sushi nooit zo mogen inpeperen. Joyce is heel gevoelig voor kritiek en dat wist je donders goed, verdomme. Ze had de verantwoordelijkheid voor het hele feest, ze stond onder hoogspanning. Je bent echt veel te ver gegaan.

DE JONGE:
Waar is ze dan-

HENK:
Wie-

DE JONGE:
Joyce-

HENK:
Ze hangt in haar kantoor-

DE JONGE:
Vanwege die sushi-

HENK:
Ja zeg eh-

VOORTMAN:
Jij denkt dat je gewoon maar je eigen gang kan gaan hè-

DE JONGE:
Joyce heeft zich opgehangen-

VOORTMAN:
(pakt weer het papier uit zijn achterzak) Hier. Henk- Ze stond onder hoogspanning-

DE JONGE:
Je moet nooit twee keer dezelfde grap maken-

VOORTMAN:
Dat zeg je dus niet-

DE JONGE:
Hans-

VOORTMAN:
Jij zet ons telkens voor lul man. Let op. Henk zegt je bent echt veel te ver gegaan en dan zeg jij je kan niet alles op mij afschuiven-

DE JONGE:
(grist het papier uit zijn handen)

HENK:
Precies-

DE JONGE:
(leest het papier)

VOORTMAN:
En daarna pakt Henk zijn pistool-

HENK:
(*pakt zijn pistool*) Precies- (*gaat af, komt terug met een pistool*)

DE JONGE:
Jongens ik ik ik ik-

VOORTMAN:
Ik ik ik.

HENK:
(*richt het pistool op De Jonge*) Ik zei nu ben je echt te ver
gegaan-

DE JONGE:
In godsnaam. Wat hebben jullie-

HENK:
Nu ben je echt te ver gedaan.

DE JONGE:
Oké oké-

VOORTMAN:
En dan zeg jij-

DE JONGE:
(*kijkt op het papier*) Je kan niet alles op mij afschuiven-

VOORTMAN:
Juist.

HENK:
Hans-

DE JONGE:
Ik ik-

VOORTMAN:
Dat staat er niet-

DE JONGE:
Luister.

HENK:
Jongens-

DE JONGE:
Ik ik ik ga ervan uit- dit is toch aan de hand-

HENK:
Wat moet ik met dat pistool Hans-

DE JONGE:
Ik ik ik b en Paul de Jonge-

VOORTMAN:
(*grijpt Voortman bij zijn colbert*) Nou moet je eens een keertje heel goed luisteren-

HENK:
Hans-

DE JONGE:
Ik heb een missie Voortman.

VOORTMAN:
Jij zit nu met mij in de Beurs ja-

DE JONGE:
Wat bedoel je met de Beurs-

VOORTMAN:
De serie-

DE JONGE:
Welke serie-

VOORTMAN:
Waar jij nu middenin zit lul. (*laat het script zien*) Deze serie-

DE JONGE:
Dit is mijn leven-

VOORTMAN:
Hier schiet niemand iets mee op. Als je nog even wacht dan ben je dood en dan kan je doen wat je wilt-

DE JONGE:
Hans. Dat kun je niet menen-

HENK:
Hans-

DE JONGE:
Henk- Luister. Dit hier (*wijst in het rond*) is allemaal  en grote dekmantel-

VOORTMAN:
Schiet dan man-

HENK:
(*schiet*)

DE JONGE:
Godverdomme. (*valt om, blijft liggen*)

(*Lydia verschijnt in het raam*)

LYDIA:
(tegen Voortman) Waar was je nou-

HENK:
(schiet in de lucht) Ik schrik me helemaal rot-

VOORTMAN:
(pakt het pistool van Henk af) Zo kan ik toch niet werken mensen-

HENK:
Ik dacht even dat ik de stem van Joyce, ik dacht even dat jij Joyce-

VOORTMAN:
Wat kom je hier doen-

LYDIA:
Ik was je opeens kwijt.

VOORTMAN:
Ik ben de hele tijd hier-

LYDIA:
Ik kom juist hier naartoe om je optreden af te zeggen. Wat doe jij in godsnaam in de Beurs Peter-

VOORTMAN:
Ik probeer gewoon mijn werk te doen-

LYDIA:
Is dat optreden in de Beurs. Jezus. Wie heeft dat nou bedacht.

HENK:
Het ís Joyce Hans-

LYDIA:
Niks Joyce-

HENK:
Ik loop hier net in paniek naar binnen omdat jij je hebt opgehangen.

LYDIA:
Dat is al jaren geleden-

HENK:
Loop ik hier net naar binnen of niet-

LYDIA:
Ik speel niet meer in de Beurs-

VOORTMAN:
Dat bedoel ik. Als jij je ophangt moet je ook gewoon wegblijven-

DE JONGE:
(*schrikt op*) Werd er daarnet nou geschoten jongens.

HENK:
Niets aan de hand Paul-

VOORTMAN:
Dit is toch niet te geloven-

DE JONGE:
(*voelt onder zijn shirt, er zit bloed aan zijn hand*) Hoort dit erbij jongens-

HENK:
Jezus- (*Henk loopt naar de Jonge, bekijkt hem van dichterbij*) Volgens mij is ie niet helemaal-

VOORTMAN:
Het is maar een rekwisiet-

HENK:
Ik weet het niet Voortman.

VOORTMAN:
Als iedereen denkt dat alles maar kan dan houdt het wat mij betreft gewoon op-

DE JONGE:
Waar staat dat dan- (*leest*) I had a dream. (*kijkt op*) Henk.
Ik- (*sterft*)

HENK:
Ik- Jezus.

LYDIA:
Laten we gaan Peter-

HENK:
Jij zei dat dit een serie was-

VOORTMAN:
Dit is een serie-

HENK:
Hoe kan ik hem dan echt geraakt hebben-

VOORTMAN:
Weet ik veel. Ik. Ja weet ik veel-

LYDIA:
Jij hebt hier niets meer mee te maken Peter.

HENK:
Jezus. Hans.

LYDIA:
Jij speelt al lang niet meer in de Beurs-

HENK:
Ik krijg de zaak opeens helemaal niet meer op een rijtje-

VOORTMAN:
Jongens-

HENK:
Ik dacht dat ik in een kroeg werkte jongens.

LYDIA:
Hou nou toch op met die onzin. Luister Peter. We waren in een bos vanavond weet je nog-

VOORTMAN:
Ik ben nooit met jou in een bos-

LYDIA:
Denk nou na- We stonden te wachten voor een spoorwegovergang-

VOORTMAN:
Hoe bedoel je. Ik-

LYDIA:
En toen was er opeens een man die een foto van je maakte. En daarna was je weg-

VOORTMAN:
Ik heb helemaal niets met jou te maken-

LYDIA:
Wij hebben een relatie Peter-

HENK:
Godverdomme Voortman-

VOORTMAN:
Dat was in de serie-

LYDIA:
(laat de Polaroid zien) Hier-

VOORTMAN:
Jullie moeten fictie en werkelijkheid niet door elkaar gaan halen-

HENK:
(ziet de foto) Jij zit met haar op een terrasje Voortman.

VOORTMAN:
Joyce en ik hebben niks in het echt.

HENK:
Ik dacht- Wij hebben iets bijzonders Joyce-

LYDIA:
Ik ben al weer veel verder in mijn leven.

HENK:
Ik kan jou niet volgen-

LYDIA:
Laten we gaan Peter-

VOORTMAN:
Ik ben Hans Voortman van de Beurs.

LYDIA:
Jij blijft overal veel te lang in hangen. *(af)*

VOORTMAN:
Ik ben Hans Voortman van de Beurs-

(het toneel draait, de bar komt naar voren, Henk voelt zich opeens helemaal thuis en neemt plaats achter de bar, Weger komt in zijn oude kostuum de bar binnen)

10. COWBOYSCENE

WEGER:

Ik moet wat drinken.

BARMAN:

Wat mag het zijn cowboy.

WEGER:

(verrast) Kan je dat zien.

BARMAN:

Dat zie je toch direct.

WEGER:

Zonder dat ik er iets voor doe. *(geeft hem een hand)* Dit is een belangrijk moment voor me. Man. Als je eens wist wat ik heb geprobeerd om cowboy te worden. Ik heb me verkleed, country gezongen, zonder zadel paard gereden. Heeft er allemaal niets mee te maken. De cowboy moet van binnen zitten snap je, dat herkent iedereen. Bedankt man. Ik zou janken als ik niet compleet uitgedroogd was. Heb je alsjeblieft wat water-

BARMAN:

Daar kan ik niet van leven.

WEGER:

Ik wel.

BARMAN:

Ze hebben me failliet verklaard.

WEGER:

Wat dacht je van mij jongen-

BARMAN:

Het is hier ieder voor zich.

WEGER:

(trekt zijn pistool)

BARMAN:

Oké oké. *(haalt een glas water)*

WEGER:

(neemt het glas water, drinkt het in een keer leeg) De cowboy die jij nu voor je ziet, dat ben ik, zeker weten. Dat water gaat onmiskenbaar bij mij naar binnen. Och jongens. Ik heb tijden gehad dat ik voortdurend in etalageruiten loerde, hopen op een wonder, dat ie zomaar ineens met me zou oplopen, de cowboy en ik op mijn spiegelbeeld kon gaan lijken. Ach man. Op een gegeven moment zag ik helemaal niets meer als ik in spiegels keek. Angstig hoor, het enige dat hielp was doorlopen. Nergens te lang bij stil blijven staan. Doorlopen en je stappen tellen. Eén twee drie vier een twee drie vier.

Miljoenen stappen heb ik zo gezet. Ik heb mijn hoofd leeggelopen, de zolen van mijn schoenen gelopen, millimeter voor millimeter ben ik richting de aarde gezakt tot ik hier bij jou voor de deur opeens grond onder mijn blote voeten voelde, man, wat ben ik blij dat ik je spreek, ik had niet gedacht dat ik ooit nog met iemand zou praten. Hé. Dit ben ik hè. Ik loop al jaren door de woestijn, man, ik wist niet dat er zo veel woestijn was, dat je hier een bar begint, logisch dat je failliet gaat. Ik begrijp jou wel. Als je toch failliet moet dan maar liever op een originele manier. Prima instelling. We zijn er wel geweest hè, dat mogen we straks zeggen. Ik ben er geweest. Ik heb mijn sporen nagelaten. Jij bent een bar in de woestijn begonnen, ik heb ondertussen de tijd in stukjes gelopen. Jammer dat de aarde niet meer plat is hè, ik had zo graag eens aan de rand gestaan. Een echte grens bereikt. En dan de rest van het universum inkijken, met een been over de rand reiken. Misschien er even stiekem aan gaan hangen. Op een ronde wereld kan je altijd verder, dus loop je door, voortdurend achter jezelf aan. Kijk maar eens om een bochtje, dan zie je jezelf in de rug. Zie je. (*kijkt in de verte*)

BARMAN:
(*kijkt in de verte*) Jezus.

WEGER:
Ze hebben je flink geraakt, zie je dat.

BARMAN:
(*trekt zijn colbert uit, bekijkt de achterkant*) Man.

WEGER:
Kan gebeuren. Hier. (*doet z'n shirt omhoog, er zit een schotwond in zijn buik*) Je krijgt wat je verdient hè. (*wijst op zijn buik*) ambitie hè. Valt mee te leven, als je maar rustig aan doet. Bij jou is het liefde.

HENK:
Dit is vanwege Joyce.

WEGER:
Kan je soms aardig te pakken nemen. Maar hier hè, (*wijst op z'n hoofd*) als ze je hier geraakt hebben, daar groei je niet overheen.

VOORTMAN:
Eh, mensen-

WEGER:
(*schrikt, draait zich om en schiet op Voortman*)

VOORTMAN:
(*valt om*)

WEGER:
Dat moet je dus nooit meer doen.

VOORTMAN:

(staat weer op) Godverdomme Weger. Nou moet je ophouden.

WEGER:

Je moet me verdomme niet in de rug aanvallen. Dat is laf Hans, verdomde laf jongen-

VOORTMAN:

Niets mee te maken. Ik heb een gezin ja, ik heb mijn verantwoordelijkheden ja-

WEGER:

Jij bent zo-

VOORTMAN:

Laat me even. Ik bedoel, ik heb een hypotheek, schoolgaande kinderen, vaste lasten hè. Ik zit overal tussen in, net niet in het ziekenfonds hè, net geen studiebeurs voor de jongens, ik ben in alles particulier, snap je dat ik die job in de Beurs nodig heb.

WEGER:

De Beurs is passé Hans.

VOORTMAN:

Omdat niemand zich aan zijn tekst houdt. Jullie doen maar wat. Het is pure onwil. En het is allemaal begonnen toen jij zo nodig opeens naar het buitenland moest. *(richt zijn pistool op Weger)* Ik heb die job nodig, en jij gaat met mij meedoen anders ga ik er onderdoor-

WEGER:

Gaan we het zo spelen Voortman.

VOORTMAN:

Ik heb geen keus.

WEGER:

Durf jij het tegen de cowboy op te nemen.

VOORTMAN:

Voortman betekende iets in de wereld en nu zit ik nu onder werktijd in het café. Wat heb ik te verliezen. Een whisky Henk.

BARMAN:

Zeg maar Willem Peter. *(schenkt een whisky in)*

VOORTMAN:

Mijn naam is Hans.

WEGER:

(schiets op Voortman) Vaarwel Hans. *(Voortman valt achterover)* Zo ben je er nog, zo ben je er niet meer. Ik blijf dat onvoorstelbaar vinden.

(het toneel draait, we zien alle spelers in de bar, het is gezellig, er loopt regen langs het raam. De Nachtfotograaf verschijnt, maakt een foto van Lydia en Voortman, op de flits volgt een black out, in het donker horen we de foto uit het apparaat komen)

EINDE